Apare sub egida Asociației Române de Cercetări Psihotronice

FRONTIERA Psi

Revistă de parapsihologie
Apare sub egida Asociației Române de Psihotronică A.R.Ce.Ps.
Fondator: Gh. Vlad
Director: Alexandru Voinescu

Colectivul de redacție:
dr. Eugen Celan
dr. Nicolae Constantinescu
drd. Violeta Creangă
Dionisie Dărău - redactor șef
Eugen Mațotă - secretar general de redacție
dr. Constantin Neacșu
dr. Irina Predeanu
Alexandru Timoșenco - redactor științific

Consultanți științifici:

Acad. Ștefan Milcu
Acad. David Davidescu
prof. dr. Victor Săhleanu
prof. dr. Ion Mînzatu
prof. dr. Mihai Golu
ing. Octavian Juncu
dr. Marioara Godeanu
fiz. Ion Mamulaș

dr. Zdenek Rejdak (președinte IAPR) - Praga, Cehoslovacia
ing. Andrej Dragomirencky - Praga, Cehoslovacia
dr. fiz. Edwin May - SUA
prof. dr. Vladimir N. Volcenko - URSS
mgr. Lech E. Stefanski - Polonia
dr. Andreas Resch - Austria
dr. fiz. György Egely - Ungaria
prof. dr. Arnaldo Zanatta - Italia
prof. dr. Fritz Popp Germania

Întreprinderea Poligrafică
I.R.
București
Calea Plevnei 114
Tel. 37.33.32

C 1991 EDITURA COGITO

C U P R I N S

SUMMARY ..... Pag. 4

CREŞTINISMUL ŞI PARAPSIHOLOGIA - dr. EUGEN CELAN ... Pag. 5

PRIMĂVARĂ DEPLINĂ - dr. IRINA PREDEANU ..... Pag 7

MIRACOL ŞI SENSURI - prof. DIONISIE DĂRĂU ..... Pag. 8

REIKI: ENERGIA CARE VINDECĂ - V.O. PAŞCANU ..... Pag. 11

O ŞTIINŢĂ A VIITORULUI - PARAPSIHOLOGIA
Ing. G.I. NĂSTASE ..... Pag. 12

LUMI PARALELE: CHIVOTUL, EFODUL ŞI SLAVA
dr. C. NEGUREANU ..... Pag. 14

PARAPSIHOLOGIA ŞI AUTOCUNOAŞTEREA
M. FOCŞĂNEANU ..... Pag. 18

TEREŞTRI ŞI EXTRATEREŞTRI -
Ing. G. CONSTANTINESCU ..... Pag. 20

RESPIRAŢIA - SĂNĂTATE SAU BOALĂ Ing. A. MANUIKO ..... Pag. 23

INTERVIU CU LUDMILA GHERASIMOVA ..... Pag. 26

ÎNTÎLNIRE CU LUDMILA ..... Pag. 27

PROGRAMUL SIMPOZIONULUI DE PSIHOTRONICĂ ..... Pag. 28

DICŢIONAR dr. CONSTANTIN NEACŞU ..... Pag. 30

POŞTA REDACŢIEI ..... Pag. 32

Summary

V.O. PAŞCANU: REI-KI, THE HEALING ENERGY. Considerations about the therapeutical principles of Rei-ki, the Japanese method of bio-energetical therapy, as seen from the theoretical and practical points of view.

MIHAI FOCŞĂNEANU: PARAPSYCHOLOGY AND SELF-KNOWLEDGE .Some practical examples of using parapsychology techniques for bio-diagnosis.

ING. GABRIEL NĂSTASE: A SCIENCE OF THE FUTURE PARAPSYCHOLOGY. An overview of some present-day problems of parapsychology research,together with future perspectives.

ŞTEFAN DUMBRAVĂ: AN INTERVIEW WITH THE RUSSIAN HEALER LUDMILA GHERASIMOVA. A Kiev-based female healer who uses prayer as well as elements of folk magic as an important means to overcome psycho-somatic illnesses.

DR. EUGEN CELAN: CHRISTIANISM AND PARAPSYCHOLOGY. An article in a series in which the author tries to explain the parapsychological meanings of many from the Old and New Testament episodes.

DR. C. NEGUREANU: PARALLEL WORLDS . Some arguments are brought to support the hypothesis of the paralles worlds in interpreting Bible texts.

DR.CONSTANTIN NEACSU: DICTIONARY- "HYPNOSIS"

ING. GABRIEL CONSTANTINESCU: EARTH BEINGS AND OUTER SPACE. BEINGS : FACE TO FACE. A raport on some spectacular cases of the 3-rd kind of encounters with outer space beings, focusing on recent in Eastern Europe and Soviet Union.

ING. ALEXANDRA MANUIKO: BREATHING: HEALTH OR ILLNESS". The great importance of breathing is stressed, with reference to some recent methods of bio-therapy. Some of them even contradictory.

DR. IRINA PREDEANU: ON EARTH AS IT IS IN HEAVEN. SPACE SPRING. A second in a series of articles about analogies betwen astrological concepts and the Christian calendar.

MIHAI GEORGESCU: ENCOUNTER WITH LUDMILA GHERASIMOVA.

D.DĂRĂU: MIRACLES AND MEANINGS. Considerations about one miracle from the NEW TESTAMENT.

DR. CONSTANTIN NEACŞU: THE PARANORMAL: ATRIBUTE OR QUALITY? Some interesting considerations about PARANORMAL.

READER'S CORNER: LETTERS FROM READERS.

THE PROGRAMM OF THE 1-ST SYMPOSIUM ON PSYCHOTRONIC RESEARCH, BUCHAREST, MAY 17-19,1991.

CREȘTINISMUL ȘI PARAPSIHOLOGIA

Manifestările unor fenomene parapsihologice își au originea în însăși istoria omenirii. Istoriografia precedentă iudeo-creștinismului, dar mai ales perioada biblică, au fost dominate de certe preocupări avînd un substrat parapsihologic care s-a reflectat în mistica și dogmatica religioasă. Pentru perioada Vechiului Testament, să reamintim doar că o întreagă secțiune a parapsihologiei, cum este cea a precogniției, a fost din abundență alimentată de profeți, ale căror predicții s-au împlinit întocmai. Este semnificativ în acest context faptul că profețiile privind personalitatea lui Iisus Christos, în număr de 332 pe care le consemnează Biblia, s-au împlinit în întregime în persoana Sa.

Noul Testament cuprinde descrierea unui alt însemnat număr de evenimente petrecute în timpul vieții Mîntuitorului și care au un relevant context parapsihologic. Să amintim aici doar de Apocalipsa Sf. Ioan, care este o prezentare precognitivă incifrată a evoluției istoriei omenirii, pînă la momentul Judecății...

Cu toate acestea, datorită caracterului insolit și foarte des a imposibilității de a formula explicații cel puțin necontradictorii cu suma de cunoștințe ce formează portofoliul științific al unui moment ca și caracterul erotic și deseori cu aspect supranatural pe care le etalează fenomenul parapsihologic, asupra acestui subiect au apărut discuții contradictorii, stimulate chiar de dogmele unei ideologii partizane pretins antiidealiste.

Pe de altă parte, atît scrierile biblice cît și dogmatica creștină au indus restricții privind practicile parapsihologice. Astfel practica spiritistă a "chemării morților" era pedepsită în iudaism, așa cum ne este relevat în episodul vizitei regelui Samuel la vrăjitoarea din Endor (I Regi.28.3-25). Practica astrologică este damnată de mistica creștină. Să amintim aici de rugăciunea Sf. Vasile cel mare, care blestemînd diavolul sub orice înfățișare s-ar afla sau ascunde spune: "... ghicitor în stele de ai fi...".

În abordarea raporturilor dintre parapsihologie și creștinism, trebuie plecat în primul rînd de la conceptul de fenomen și supranatural. Prin definiție, un fenomen care s-a produs, dacă s-a produs și a existat ca atare, nu poate fi decît natural. Probatoriul că fenomenul s-a produs poate fi făcut prin mai multe metode: fie cu o aparatură specializată care să-l înregistreze pe acesta sau efectele sale, sau prin observarea lui de către mai multe persoane care îl înregistrează prin mai multe dintre simțurile noastre fiziologice. Fără a scăpa din vedere dubla calitate pe care Iisus Christos o are, cea de Dumnezeu și cea de întrupare ca om, tocmai acest probatoriu s-a făcut prin reliefarea unor trăsături sesizabile prin mai multe simțuri omenești și în prezența mai multor martori, în foarte multe din episoadele pe care Iisus le-a produs și trăit, și pe care le putem încadra și ca fenomene parapsihologice. Astfel, atunci cînd Iisus a umblat pe mare (Marcu 6.48-51), fenomen parapsihologic cunoscut ca degravifiere ce este descris în marele capitol al biogravitației, confirmarea faptului că nu este o nălucire, se face prin susținerea unei conversații cu apostolii urmată de urcarea Sa în corabie. Apariția lui Iisus printre apostoli după înviere, cînd aceștia se găseau într-o încăpere cu ușile închise (Ioan 20,19) fenomen descris în parapsihologie ca dematerializarea-rematerializarea, arătîndu-le apostolilor mîinile și coasta Sa, tocmai pentru a oferi temeiul existenței sale reale și materiale ca om, este urmată și de episodul necredinciosului

Toma, care ceruse să-i vadă "...in mîinile Lui, semnul cuielor..." Să reţinem sublinierea "semnul cuielor" şi nu rănile, fapt care presupune că avusese loc un proces de cicatrizare, imposibil pentru un cadavru.

Privind lucrurile din acest punct de vedere, sacralitatea Dumnezeirii ne apare ca definită în şi definind cadrul a ceea ce înţelegem prin "natural" al "supranaturalului". Manifestările prin care Ea îşi exteriorizează prezenţa sacră sînt prin urmare absolut naturale şi reale, în baza fundamentelor ce generează legile naturii, "văzutelor tuturor şi nevăzutelor". Aici trebuie căutate primordiile profunzimilor legităţilor ce guvernează universurile, singurul drum de urmat în cercetarea lor, pentru că aşa cum spune Mîntuitorul "Eu sînt Adevărul, Calea şi Viaţa" (Ioan 14,6). Dar în pofida aparenţelor, această cale de cunoaştere este poate cel mai greu accesibilă. Aşa se face că investigarea fenomenologiei parapsihologice, cu bogăţia sa de evenimente dintre care foarte multe îşi găsesc corespondent în scrierile biblice, este din ce în ce mai abordată. Această antamare se face printr-o metodologie care cuprinde şi mijloace ce aparţin în principal cercetării fizicii contemporane. Un colocviu găzduit în primăvara anului trecut de Academia de ştiinţe a URSS dedicat cercetării parapsihologic, constata că în acest cadru există fenomene despre care: 1. -ştim că ştim; 2.-ştim că nu ştim; 3.-nu ştim că nu ştim nimic despre ele.

Astfel, contrar părerilor "materialiste" care în mod reducţionist consideră sufletul drept o simplă manifestare a metabolismului reflectată sub aspectul psihismului, parapsihologia pleacă de la conceptul creştin după care el este "întruchiparea vie a Sfintei Treimi şi chipului lui Dumnezeu în om". Existenţa sufletului aşa cum este el interpretat de religia creştină, a fost riguros probată de experimentările parapsihologice, dintre care fenomenele proiecţiei astrale, a experienţelor tanatologice de la limita vieţii, fenomenele premonitorii sau xenoglosice sînt numai o mică parte a unui tablou de ansamblu în care argumentele cercetării parapsihologice vin să confirme afirmaţiile textelor biblice.

Unul din conceptele fundamentale cu care operează parapsihologia şi pe care deabia în ultima perioadă de dezvoltare, ştiinţa clasică de factură europeană vine să o confirme, este aşa numitul concept al "celor trei corpuri" ce constituie structura organismului nostru şi anume: corpul fizic, corpul eteric şi corpul astral. În timp ce corpul fizic reprezintă o entitate materială, "locuinţă" a sufletului nostru, corpul eteric este de natură energetică. Învelind trupul ca o mantie, unele dintre particularităţile sale au putut fi puse în evidenţă prin procedee electrografice, (cel românesc este cunoscut ca "electronografie"), context în care s-a evidenţiat atît aura organismelor, cît şi faptul că ablaţia substratului anatomic, nu duce şi la dispariţia anvelopei "eterice" (ultimul fenomen cunoscut drept "fantoma frunzei").

Concomitent şi coexistînd în acelaşi spaţiu şi timp cu celelalte două componente, corpul astral, corespunzînd unei structuri energetice înalt vibraţionale, se bucură de propietăţi pe care ştiinţa actuală de-abia se încumetă a le lua în consideraţie. În acest context lucrările prof. W. Tiller şeful Departamentului de Ştiinţa Materialelor al Universităţii Standford, iau în consideraţie posibilitatea ca energiile corpului astral să opereze cu viteze superluminice, de ordinul a 1010 pînă la 1020 mai mari decît viteza luminii.

Dar oricît de curios ar părea, fundamentul dogmatic al acestui concept este de origine apostolică. Astfel în Epistola I către Tesalonicieni a Sf.Apostol Pavel (I Tes. 5-23), se spune: "Şi însăşi Dumnezeul păcii să vă sfiinţească pe voi desăvîrşit şi DUHUL vostru şi SUFLETUL şi TRUPUL păzească-se în întregime, fără de prihană, întru venira Domnului nostru Iisus Christos".

Regăsim în acest verset fundamentele conceptuale ale celor trei corpuri: DUHUL (corpul eteric), SUFLETUL (corpul astral) şi TRUPUL (corpul fizic).

Dr. Eugen Celan

PRECUM ÎN CER ASA ŞI PE PĂMÎNT

PRIMĂVARA DEPLINĂ

dr.Irina Predeanu

În jurul datei de 22 aprilie, odată cu intrarea Soarelui în semnul zodiacal al Taurului, a început cea de a doua lună a primăverii astronomice. Fiind segmentul central al acestui anotimp, ea îi exprimă cu pregnanţă caracteristicile -renaşterea naturii,- triumful vegetaţiei reluarea ciclului estetic al lumii florale. Zodia Taurului, ca orice zodie situată la mijlocul unui anotimp, este numită zodie fixă, deci de stabilitate a trăsăturilor specifice sezonului dat.

La pragul acestei zodii s-au statornicit din timpuri străvechi sărbători şi ritualuri proprii etapei noi de transformare a naturii în care omul trebuie să se încadreze armonios. Căci, aşa cum arăta Constantin Noica"... şi sărbătoarea este o strămutare în alt timp şi altă aşezare a omului."

Cea mai importantă sărbătoare anuală a aztecilor din vechiul Mexic, conform relatărilor călugărului franciscan B. de Sahugun, un specialist al religiei aztece, era Toxcatl, în cadrul căreia, un tînăr ce juca rolul lui Tezcatlipoca, "zeul zeilor", fiind adorat în locul acestuia timp de un an, era apoi sacrificat între 23 şi 27 aprilie. In calendarul ortodox şi în cel catolic s-au stabilit sărbători fixe în afara duminicilor atît la intrarea în zodie, pe 23 aprilie - Sf. Mare mucenic Gheorghe (la ortodocşi) şi pe 25 aprilie - Sf.Apostol şi evanghelist Marcu cît şi la mijlocul zodiei - la ortodocşi pe 7 mai - Arătarea Sf. Cruci şi pe 8 mai Sf. Apostol şi evanghelist Ioan la catolici pe 8 mai Fericitul Ieremia Valahul.

Urmărind semnificaţia primară a sărbătorilor din acest interval remarcăm corespondenţa lor cu atributele şi simbolistica pe care astrologia le atribuie semnului zodiacal parcurs de Soare. Astfel, Taurul este considerat un semn feminin, guvernat de planeta Venus şi exprimă frumuseţea naturii, pămîntul, cîmpul, viaţa la ţară, forţa, rezistenţa, durabilitatea, răbdarea, lucrurile materiale.

În antichitatea romană, conform relatărilor lui Th. Mommsen ("Istoria romană", 1865) sărbătorile referitoare la agricultură sau ale primăverii debutau pe 15 aprilie cu cea a lui Tellus (a ţărînei hrănitoare). Pe 19 aprilie era Ceres, zeiţa creşterii care dă vlăstare, pe 21 zeiţa Pales, a fecundităţii şi a turmelor (ziua coincidea cu "dies natalis" a capitalei imperiului), pe 23 erau aduse jertfe lui Jupiter, protectorul viţei de vie iar pe 25 aprilie se dădeau jertfe zeului Ruginei - duşmanul semănăturilor. Poporul nostru serba pe 23 aprilie atît pămîntul cît şi turmele. Sadoveanu, în Creanga de Aur arăta cum în această zi "cădea sărbătoarea plugarului din părţile noastre de lume; căci Gheorghie înseamnă, în elină, lucrător de pămînt şi lucrătorul de pămînt cu ajutorul suliţii Soarelui biruieşte balaurul iernii şi al inerţiei soarelui". Legătura cu elementul "pămînt" se vede şi din faptul că se consideră noaptea de Sf. Gheorghe drept timpul cel mai bun pentru a se descoperi şi dezgropa comori. În "Vîrstele timpului", Ion Ghinoiu descrie ritualuri dedicate începutului anului pastoral care aveau loc atît de Sînziorz cît şi după aceea, pînă pe 1 mai. Se credea că spiritele malefice care acţionau mai ales în noaptea de Sînziorz, luau laptele de la vite şi rodul holdelor de grîu. Probabil de aceea la pomenile făcute morţilor la "Moşii de Sînziorz" se dădea mai ales lapte.

De 1 mai, în Transilvania, Banat şi Moldova se pune în faţa casei o ramură verde pe care se lăsau numai puţine frunze la vîrf - armindenul - şi care se ardea odată cu prima pîine a noii recolte de grîu. G. Frazer în "Creanga de aur" oferă multe exemple ale obiceiurilor popoarelor nord-europene legat de ziua de 1 mai, "cea mai importantă zi de sărbătoare a duzilor" după cum afirmă un cunoscător. Noaptea de 30 aprilie era cunoscută Noapte a Walpurgiei, cînd pretutindeni prin văzduh aleargă vrăjitoare, alungate cu felurite metode, printre care aprinderea focurilor ceremoniale juca rolul cel mai important. Numite "focuri beltane", acestea apărau pămîntul şi recoltele. În Hebride, de 1 mai se făcea şi "un fel de brînză care se păstra pînă la următoarea sărbătoare belană, ca leac împotriva vrăjilor asupra produselor lactate".

Planeta Venus care guvernează zodia Taurului este considerată feminină şi simbolizează dragostea, frumuseţea, atracţia, armonia, artele, plăcerea. Venus ca astru de seară, în cerul de vest, după apusul Soarelui este cel mai bine obsrevată primăvara, cînd planeta este la înălţime mare deasupra orizontului şi rămîne un timp mai îndelungat pe cer. Planeta nu posedă cîmp magnetic propriu şi nici magnetosferă cum au planetele "masculine" Marte, Jupiter, Saturn etc. Ea are însă o ionosferă densă şi un comportament pasiv, am zice feminin, reflectînd şi modulînd plasma de vînt solar incidentă.

Venus avea la mexicani o funcţie la fel de importantă ca şi Soarele şi Luna. Zeităţile lor supreme erau: Tonatiuh - Soarela, Tezcatlipoca - Luna şi Quetzalcoatl - Venus. La babilonieni, Ishtar, regina cerurilor (Venus, Astarte - iubita divină a lui Adonis) era o zeiţă blîndă şi puternică, milostivă în faţa durerii, care desfăcea de efectele vrăjilor, vindeca boli, aducea iertarea de vină şi păcate, fiind a treia în trinitatea celebră: Sin (Luna), Shamash (Soarele), Ishtar. Asirienii, succesorii babilonienilor au conservat tradiţiile lor străvechi privind augusta triadă a zeităţilor stelare, "În sec. al IX-lea înainte de Cristos, regii lor îşi atribuiau o descendenţă divină şi purtau un colier ce aveau la mijloc un corn al Lunii iar de o parte şi cealalta a lui un inel ce conţinea o cruce, emblema Soarelui şi o stea, emblema lui Venus (...). Creştinii au considerat crucea, emblema Soarelui, musulmanii o păstrează cu grijă pe cea a Lunii iar la evrei steaua (lui Venus) serveşte la decorarea sinagogilor scria Svante Arrhénius în "Destinul stelelor" ("Le destin des étoiles", 1921). Tot el face o paralelă între Venus la babilonieni, adică divinitatea luminoasă Ishtar şi figura plină de bunătate a Fecioarei Maria din religia catolică. Probabil că nu este întîmplător faptul că în calendarul catolic cele două luni dedicate Sf. Fecioare Maria - luna mai şi luna octombrie - se suprapun aproape în totalitate peste cele două zodii - a Taurului şi a Balanţei - guvernate de planeta Venus, adică de zeiţa Ishtar cea bună şi plină de milă şi solicitudine în faţa nevoilor omeneşti.

MIRACOL
ŞI SENSURI

Iubirea de cunoaştere este un miracol pentru că iubirea în sine este un miracol. Şi nimeni altul nu ne-a dezlegat ochii minţii, nu ne-a umplut fiinţa cu atîta fluid al voinţei de a înţelege, de a străbate ritmurile Universului ca Isus. Atmosfera biblică este cea mai fertilă atmosferă a înţelegerii şi cuprinderii adevărului, cea mai consacrată intimităţii lui. Reputatul arheolog Nelson Glueck care a scormonit mulţi ani relicvele Orientului Mijlociu afirma cu totală hotărire; "se poate declara categoric că nici o descoperire arheologică nu a contrazis nici o referire biblică. Dimpotrivă zeci de săpături au confirmat exactitatea detaliilor declaraţiilor istorice ale Bibliei... "Înmulţind exemplele cu numai cîteva, altele dintre cele mai reprezentative, cum ar fi exactitatea descrierii oraşului Ninive, atestată de istoricul şi arheologul Austen H. Layard, a fîntînii Betezda, făcută de sfîntul Ioan, a oraşului Corint transmisă de sfîntul Pavel şi a tuturor săpăturilor din Palestina confirmate şi de Millar Burow ne convingem că nu ne rămîne decît să culegem rodul uriaşelor resurse de adevăr pe care le conţin Sfintele Scripturi.

În Thalita Kumi am încercat să descifrăm valoarea restituirii începutului vieţii, a judecăţilor sintetice (logica invenţiei), a devenirii şi redevenirii etc. Latura altor calităţi, în limitele cunoaşterii raţionale şi apofatice (cu toată fiinţa) am dori s-o cuprindem în Învierea fiului văduvei din Nain. Această minune plină de nesfîrşire în înţelesuri este relatată de evanghelistul Luca în capitolul 7 versetele 17 - 23.

Isus se îndrepta spre aşezarea Nain aflată la sud est de Nazareth. La intrarea pe porţile acestui oraş întîlneşte o biată văduvă căreia îi murise singurul copil hărăzit de Dumnezeu. Un fiu nu e numai rodul iubirii ci şi rostul iubirii. E călăuza voinţei de a trăi. E semnul prezenţei în eternitate. Femeia îl crescuse cu greu, împovărată de obida sărăciei, de neliniştile clipelor. Prezenţa acestui urmaş îi inunda sufletul cu lumină oridecîte ori mîhnirile se încolăceau în pragul casei ei. Acum îşi ducea pe ultimul drum unica mare bucurie, singurul sprijin. "Cel ce suferă singur suferă mai mult" spunea Shakespeare în Regele Lear. Iar suferinţa sufletească este întreită. Ea afectează fizicul, intelectul şi spiritul. Durerea unei văduve are chipul neantului şi sensul îmbrăţişării dintre nesiguranţa clipelor şi statornicia mîhnirilor. Văduvia însăşi e o stare a hazardului ce se conjugă cu renunţările şi lipsurile. În traiectoria văduviei precumpăneşte declinul, rostogolirea şi temerea. Văduvia este izolare, dezagregarea conţinutului social al vieţii. Asemeni unei călătorii triste spre marginea îngăduinţelor celor mai palide ale existenţei. Pierzîndu-şi copilul văduva din Nain nu se mai putea privi în sine decît pentru sine nu şi pentru urmaşi, nu şi pentru lumea din preajmă.... Orice miracol tulbură firea noastră, extinde intimitatea mirării, ne obligă să acceptăm imposibilitatea descompunerii fenomenului în esenţa şi componentele sale. Miracolul dislocă sensurile, simbolurile şi realităţile. E o dis - jungere cum ar fi spus Noica, o intrare în interiorul unei stînci fără ieşire. Condiţia noastră de muritori are doar parţial dreptul de a dezlega "unitatea sintetică" a tainei. Oricît de imens ar fi orizontul miracolului el nu poate fi întrezărît de raţiune decît în segmente infime, pline de ceaţă. Numai cu ajutorul unei credinţe adînci şi curate izbutim probabil să conturăm prin etape succesive înlănţuirea cauzelor şi a unor arii din universul efectului. Rîvna de a descifra încifrarea unui miracol e omenească. Gîndul ce se înalţă spre înţelegerea lui aproape că induioşează prin măreţia lui. Aproape că se limpezeşte, că îşi evocă seninătatea grăuntelui care-l germinează. Dar oricît ar fi de viu acest gînd omenesc el rămîne îngropat în neputinţă. El nu poate atinge decît una din cele două faţete ale oricărui miracol: Efectul. Cauza cu infinitele sale tensiuni lăuntrice se pierde în sine. Se înveleşte în întunericul inaccesibilităţii minţii omeneşti. Secretul cauzei zace încrustat în undele timpului. El luminează efectul în tunecîndu-se pe sine. Dar orice "efect" are particularităţi şi sensuri. Ne descumpănim în faţa unora din ele dar desprindem logica interioară a altora. Acesta e şi rolul psihotronocii: să descopere legile şi rosturile unor fenomene neobişnuite a căror cauză nu poate fi nici schiţată nici desenată prin datele fizice şi biologice cunoscute. Pentru a spicui cîte ceva din arborescenţa acestor "anomalii" parapsihologia face statistici, inventariază repetabilitatea, identitatea sau asemănările. Lasă legile fizice să se "compromită" pentru a vedea motivele ce le fac inoperante, care le obligă să nu mai acţioneze "legic" şi "logic". Intersectînd aceste planuri ale Efectului, sensul învierii fiului văduvei din Nain are cel puţin alte două valenţe ce completează pe cele ale învierii ficei lui Iair: singurătatea şi mila. Pe lîngă transformarea cadavericului în "bios" ce răstoarnă toate legile biologice şi care pare a scoate adîncurile la suprafaţă pentru a cobori suprafaţa în adîncuri această minune readuce în neantul sufletului văduvei o neistovită lumină solară ce-i dezgoleşte toate rosturile mari ale acestei

vieţi. La fel ca o apariţie violentă, neaşteptată, a unui răsărit, o vîlvătaie în mijlocul unui întuneric dens. O dimineaţă proaspătă, fermecătoare într-un suflet îndurerat şi însingurat. Însingurarea e o delimitare a vieţii. O împingere a sinei în mediul ei intim. O rupere de semeni. Claustrare. Adormire. Alipire de apatie, de nonvoinţă. Victoria inerţiei statice asupra biografiei. Asupra timpului şi spaţiului social. Singurătatea e povara neidentificării cu lumea. Desprinderea de "spiritul vieţii". Uniformizare. Întreruperea ritmului social. Anularea timpului colectiv.

Fără îndoială însingurarea ne poate adînci în noi înşine, ne poate înălţa, ne poate prilejui meditaţii prin care descoperim cîte ceva din ordinea şi ordonările spiritului. Prin solitudine, adîncim înţelesuri, dăm de urma a ceea ce se ascunde în Intru-ul lucrurilor, dar niciodată nu ne vom îmbiba de visele şi aspiraţiile semenilor, de nevoile lor, de închiderile lor intime sau tainice. Prin aceasta ne vom dovedi absenţa de la datoriile sociale cu care şi prin care Dumnezeu încearcăatît valoarea umană cît şi partea de divin din noi înşine. Omul prezentului nu mai poate rămîne în stadiul lui incipient, Adamic, acela de simplu decor al Universului. El nu mai are dreptul să se proiecteze numai pe sine în sine, ci trebuie să devină dubitativ, să se compare, să se sporească prin ceilalţi. Omului acestui secol i se consacră magistrala lucrare cerească a concordiei. El trebuie să se smulgă din ipostaza Adamică pentru a deveni Mesianic. Un om care să-şi poată determina finalitatea, să participe reverenţios la spiritualizarea lumii, să "dea sens uman Universului" cum spunea Miguel de Unamuno. Omulmesianicişi aparţine sieşi numai în măsura în care aparţine semenilor din jurul său. De aceea Isus o scoate pe văduva din Nain din singurătate. De aceea îi umple din nou existenţa, îi redă bucuria firii de a fi alături de firi.

De aceia viaţa de familie ne apare prin această minune o autentică şi reală contopire a "individualului" cu "generalul", o anume osmoză între fiinţele Universului. Ieşirea din tunelul îngust al vieţii personale ne este minunat relevată de Giovani Papini într-un superb pasaj din lucrarea Storia di Cristo: una donna sola, senza un uomo. Senza marito, senza figliolo, senza un aiuto, un appoggio, un solievo (aveva qualquno da potersi sfogare, da potergli raccontare, almeno da piangere insieme)... Gesu ebbe pietà di quella madre"... o femeie singură fără un bărbat. Fără soţ, fără fiu, fără un ajutor, fără un sprijin (a avea pe cineva care să o susţină căruia să-i poată povesti sau cel puţin să plîngă împreună)... Lui Isus i s-a făcut milă de acea mamă... Marele scriitor italian evidenţiază o nouă determinare a acestui miracol arătînd umanităţii că experienţa văduvei devine măsura uneia dintre cele mai superbe componente ale sufletului omenesc: mila. Mila faţă de toţi însinguraţii lumii. Faţă de toţi cei ce nu au pe umărul cui să plîngă, faţă de cei ce nu au cui să-şi povestească durerea sau mîngîierile. E cumplit să fii singur. Să nu ţi se răspundă nici la şoapte nici la urlete. Să nu te însoţească nimeni cînd viaţa te aruncă în ape cu valuri furioase ori în păduri cu haite de lupi. Din acest unghi miracolul învierii fiului văduvei din Nain are o complexitate aparte, este acoperit de un mister ce ţîşneşte din circumstanţe limpezi şi senine. Întîmplarea învierii pare naturală ca viaţa. Firească, fluidă, imprevizibilă. Isus se îndrepta spre porţile oraşului aflat la 11 km departe de Nazareth. În faţă se profila muntele Tabor. O colină calcaroasă, înaltă de 300 de metri faţă de cîmpia Esdelron care o înconjoară. Aproape de porţile acestui oraş numit Naim sau Nain, Isus întîlneşte cortegiul funerar al fiului văduvei. Sicriul cu corpul neînsufleţit al tînărului era purtat pe braţe de un grup numeros de flăcăi. Mama îndoliată a celui mort plîngea în hohote. Era o femeie sărmană căreia îi murise soţul iar acum îşi conducea pe ultimul drum pe unicul ei copil. Plîngea cum plîng toate mamele acestei lumi. Înfăşurată în aura înălţătoare a iubirii materne. Plîngea cum numai mamele plîng căci numai ele au această putere de înfiorare a vieţii prin lacrimi. Sensul lacrimilor se îngemănează cu sensurile grave ale existenţei: durerea şi bucuria. Isus s-a apropiat de zbuciumata femeie. I-a privit ochii. Adîncul lor. I-a văzut - prin ei - furtuna din suflet. Ghiaţa din inimă. Vîscolul din cuget. A văzut toată zbaterea din lăuntrul ei. Întortochierea gîndurilor despre singurătate, despre bătrîneţe. I s-a făcut milă. Mila e deopotrivă divină şi omenească. Apoi cu voce luminoasă, blîndă, caldă îi şopteşte: "Nu plînge!" Glasul Fiului omului li s-a părut celor din preajmă o coloană de foc odihnitor. Foc ce încălzeşte lumea în lăuntrul oamenilor. Nu plînge! Şi Isus şi-a îndreptat privirea spre cel mort. I s-a adresat ca şi cum ar fi fost viu. În modul cel mai firesc posibil: "Tinere ţie îţi zic scoală-te"! Şi mortul s-a sculat. A ridicat ochii spre cel ce i-a reaprins jăratecul vieţii, cel ce a reaşezat temeiurile firii în însăşi făptura morţii. Încă odată Mîntuitorul a tulburat întregul ritm social de pe teritoriul Siriei. Să repui în mişcare miliarde de celule moarte într-o fracţiune de secundă e întradevăr dincolo de limitele puterii de înţelegere umană. O asemenea minune dezlănţuie cascade de răsturnări ale logicului, ale firescului, ale normalului. E ca şi cum în faţa noastră, pe o cîmpie ne-am trezi deodată cu o pădure de arbori seculari. Ca şi cum dintr-un bob de mac ar ţîşni un munte ori un soare de dimensiune reală. Acesta e miracolul. Un izvor de fenomene ce sfidează raţiunea. Un şuvoi de efecte "fără" cauze. În faţa unor asemenea evenimente cum poate reacţiona biata noastră cunoaştere. Ce-i rămîne raţiunii de făcut? Să recunoască propria-i nimicnicie. Încremenirea într-o lume tridimensională înconjurată de un univers infinit în pluridimensionalitatea lui. Pe semne pentru că însăşi timpul nostru e provizoriu. E determinat de calcule matematice pe care nu le cunoaştem şi nu le vom cunoaşte pentru că îi aparţin doar lui Dumnezeu. Sînt calculele raţiunii divine în faţa cărora micimea noastră este aproape absolută. -În esenţa naturii sale atît de trecătoare omul trebuie să dea necontenit multe tîrcoale fenomenelor ne-cunoscute, să le disece parcelă cu parcelă, să scoată din subteranul lor tainic tot ceea ce îi îngăduie Creatorul Lumii. Dar ce anume poate scoate la lumină judecata noastră din miracolul învierii fiului văduvei din Nain. Cîte ASPECTE ALE ACESTUI FENOMEN PARANORMAL se pot "transcrie" pentru a deveni accesibile unui cît mai mare număr de semeni ai noştrii. La o primă evaluare ni se deschid două drumuri: singurătatea despre care am vorbit şi mila în plinătatea căreia, în universul căreia, vom încerca să pătrundem nu înainte de a sublinia adevărul că de două mii de ani acest sentiment împovărat de nobleţe

iradiază, reverberează în toate sufletele în care licăresc şi irizează scîntei divine. Poate unicul sentiment ce ne detaşează cu adevărat de toate celelalte vieţuitoare şi care ne atestă dubla apartenenţă: a "gliei" şi a "cerului". Mila ne face buni. Ne face iertători. Ne dă linişte. Ea coboară în noi blîndeţe cerească. Ea e surîsul sufletului, e parfumul raţiunii. Mila, aidoma durerii, aduce în ochi lacrimi purificatoare, lacrimi prin mijlocirea cărora colţurile cele mai întunecate ale cugetelor ni se umplu de lumină. "Mila şi bunăvoinţa constituie viaţa credinţei" constatase în vremea lui, marele om de ştiinţă Emmanoil Swedenborg, iar Baruch Spinozza încă şi mai înainte dăltuise în piatra eticii umane ideea că "Dumnezeu fiind unitatea tuturor fiinţelor aparente în fiinţa reală, în această UNITATE găsim dreptatea, mila şi morala". Şi tot această unitate ne dă şi măsura tîlcului social al vieţii, la care văduva din Nain este readusă şi reintegrată prin reconstituirea, fie şi parţială a familiei sale. Pentru că de acum înainte avînd şi copilul văduva nu va mai duce singură crucea pe drumul Golgotei vieţii. Alături de ea se va găsi mereu un Simon din Cyrena care va prelua povara. Reînviindu-i fiul Isus a reconstituit întregul ţel matern al existenţei femeilor.

Departe de a epuiza toate sensurile majore ale acestui miracol săvîrşit de Mîntuitorul nostru nu putem încheia înainte de a mai lăsa să cadă încă vreo cîteva accente măcar asupra celor două atribute ale învierii din Nain. În naufragiul clipelor noastre pe pămînt mila şi însingurarea ni se strecoară în cugete ca două raze aurii emise de însuşi Fiul lui Dumnezeu. Dorind să cunoaştem şi să analizăm rostul solitudinii ne vom da seama, vom înţelege mai bine micimea noastră vis a vis de măreţia necuprinsă a Creatorului Universului. Interiorizîndu-ne, măsurînd ritmul singurătăţii ne putem scutura de iarna orgoliului, putem ucide în noi zloata înfatuării, ne putem induce o stare de încremenire, de frică, în faţa neantului. În acelaş timp mila înalţă, înmugureşte altruismul, apropie armonia şi odată cu ea Eternitatea. Mila e singurul sentiment ce dă scop solidarităţii umane care la rîndu-i zăgăzuieşte răul, opreşte războaiele, sporeşte în ochii minţii noastre binecuvîntarea vieţii.

Acestea ar fi doar cîteva din faţetele moral sociale ale evenimentului din Nain. Mai rămîn însă infinit de multe alte întrebări răscolitoare prin care am putea proiecta gloria *dăinuirii drept prefaţă a integralităţii vieţii şi morţii dar mai ales a rostului lor pe pămînt: de ce oare voinţa divină a lui Isus s-a concentrat numai asupra faptelor pozitive, a energiilor pozitive? De ce a înviat trei oameni din moarte şi a făcut atît de multe şi fantastice vindecări deşi a fost prigonit şi izgonit în mod barbar? Sînt oare aceste întrebări ce trebuiesc adresate numai Teologiei sau şi Psihotronicii a cărei rîvnă de a pătrunde în cîteva din alcătuirile UNITĂŢII Universului se vădeşte din ce în ce mai pură şi mai onorantă.*

LUDMILA LA BUCUREŞTI

Prezenţa în capitală, pe cheltuiala parlamentului din Chişinău, a vindecătoarei din Kiev, Ludmila Gherasimova, a accentuat în cadrul unor membrii ai redacţiei noastre inerţia şi rezonanţa paradoxului pe care îl presupune însănătoşirea unor organe şi ţesuturi bolnave ÎN NUMAI CÎTEVA SECUNDE. Complexitatea acestor fenomene lasă deschise încă multe puncte de vedere, numeroase unghiuri din care ar putea fi interpretate. Privindu-le, de pildă, din punct de vedere al "configuraţiilor spaţio-temporale în sistemele biologice", e firesc să includem ipoteza "biogravitaţiei ca fundament al specificităţii acestor configuraţii". Dacă ne oprim asupra suportului fizic al vindecărilor spontane, nu avem dreptul să evităm transferul de energie, pus în evidenţă încă din 1975 printre alţii de J.C. Marinho din Brazilia cu ajutorul fotografiilor de tip Kirlian sau chiar prezenţa unor procese de psihokinezie moleculară mai ales că asemenea procese în materia inertă au fost detectate cu ajutorul luminii polarizate în 1974 – 75 de către B. Herbert din Anglia. De reală importanţă ni se pare punctul de vedere al "secretarului spiritualităţii umane" cum a fost numit Mircea Eliade, conform căruia oamenii de factura Ludmilei mai au încă puterea de a ANULA TIMPUL PENTRU A SE ÎNTOARCE ÎN CLIPA MARELUI SPECTACOL AL CREAŢIEI ŞI CA ATARE CUNOSCÎND CAUZELE LUCRURILOR LE DESCOMPUN ŞI LE ANULEAZĂ CA PE UN SIMPLU MECANISM DE CEASORNIC.

Aria supoziţiilor poate fi extinsă foarte mult pentru că probabil nicăieri în natură percepţia binomului CAUZĂ – EFECT nu are o astfel de dimensiune ca în vindecările miraculoase. Factorii presupuşi a intra în competiţia modificărilor fantastice implicate de eradicarea subită a unor patogenii fie că e vorba de originea lor mentală fie că aparţin unor consecinţe virotice or microbiene, în prima categorie incluzînd autosugestia (păcatul), ne obligă să pornim de la nivelul celulei. Lupta dintre celulele sănătoase şi cele bolnave este în ultimă instanţă un "război al radiaţiilor", spunea încă din 1925 Lakovsky în cunoscuta sa lucrare "Originea Vieţii". Cine nu ştie azi că o celulă nervoasă umană emite radiaţiile infraroşii Lambda de la 9 la 48 microbi iar ţesuturile embrionare şi cele ale tumorilor maligne au un grad de radioactivitate mult mai înalt, ultravioletele lor ajungînd pînă la 334 de microni. Dacă mai amintim şi despre "terapia aurei", ori despre "efectul citopatic în oglindă", tratat într-un articol din numărul trei al revistei noastre, e de la sine înţeles că spectrul cauzal de care ar trebui să ţinem seama în cazul "personalităţii bioenergetice" a doamnei Ludmila G. e foarte larg. Publicăm deocamdată doar 2 articole despre această minunată mesageră a binelui sufletesc şi biologic.

REIKI-ENERGIA CARE VINDECĂ

Viorel Olivian Pascanu

"Reiki este adevăr şi dreptate" *Hawayo Takata.*

Reiki, ca energie vitală universală (Rei, energie universală; Ki, energie care întreţine viaţa) a fost cunoscută de milenii în Tibet şi apoi sub diferite denumiri, la chinezi: Chi ;la hinduşi Prana; la incaşi Mana; la egipteni Ka; la huroni Oki; iar în timpurile moderne a devenit Orgon pentru Wilhelm Reich, energie Od la Hans Reichenbach, Energie vitală pentru Ferson, Energie X la L.E.Ecman, energie biocosmică la O.Brunler, energie telurică la G.Kieser şi exemplele pot fi continuate.

Secole de-a rîndul ştiinţa folosirii ei, a fost secretul conducătorilor. Abia în cel de al IXX-lea secol Dr. Mkao Usui capul unei şcoli creştine din Kioto a descoperit-o descifrînd un manuscris vechi de 2500 ani. Continuatorii săi Dr. Chijiro Haiashi, Hawayo Takata, apoi P. Lei Furmoto şi apoi Dr. Barbara Wqber Rey au popularizat metoda reiki înfiinţînd American Reiki Association, apoi Reiki Alliance. La ora actuală funcţionează filiale reiki în toate ţările vest europene cu scopul de a pregăti terapeuţi.

Sistemul reiki este numai cea mai simplă şi naturală metodă de utilizare a acestei energii în scopuri terapeutice dar este şi cea mai uşor de învăţat. Bolnavul primeşte prin intermediul terapeutului un plus de energie vitală, care reinvigorează, potenţează trupul, sufletul sau organul bolnav, imprimîndu-i o mare voinţă de viaţă, îndepărtînd blocajele de energie, stabilind un echilibru psihic şi energetic care favorizează vindecarea.

"Cele mai bune metode sînt acelea care ajută energiei vitale să-şi reia lucrările de vindecare", scria Paramhasa Yoganada, subliniind că boala are drept cauză o diminuare a acţiunii energiei vitale.

Trecînd peste această scurtă dar necesară prezentare, mă voi opri mai mult asupra laturii practice a metodei reiki fără nici o îndoială, de real interes pentru mulţi cititori.

Terapia Reiki este una de contact. Terapeutul acesteia se constituie un fel de releu între energia reiki din cosmos şi bolnavul în care o introduce prin mîini.

Cine poate fi terapeut reiki?

În principiu oricine, deoarece fiecare ne-am născut cu energii reiki şi facem schimb permanent cu energia universală, dar ca să devii un releu, respectiv să recepţionezi mai multă energie reiki decît ai nevoie şi ca să o poţi transmite altuia la anumite ore sau în flux continuu, trebuie îndeplinite o serie de condiţii.

- Să fii conştient şi convins de existenţa energiei reiki.

- Să iubeşti oamenii aşa cum sînt şi să te dedici alinării suferinţelor lor.

- Să ai un bun echilibru psiho-moral. Să fii sănătos.

- Să începi practicarea metodei reiki cu răbdare şi perseverenţă, fără a fi nerăbdător şi ambiţios ca să obţii rezultate imediate.

- Să fii lipsit de gînduri şi sentimente negative (invidie, ură, duşmănie) fiind ştiut că acestea nu numai că modifică în mod negativ energia reiki, dar o şi blochează (gîndurile rele nu se pot exprima decît într-un trup şi suflet bolnav).

Dr. Mikao Usui dă următoarele principii de viaţă:

"Tocmai astăzi să nu fii supărat

Tocmai astăzi să nu fii îngrijorat

Stimează-ţi profesorii, părinţii şi pe cei virstnici

Cîştigă-ţi pîinea cinstit

Fii mulţumit cu tot ce-ţi vine"

După cum se vede greutate se găseşte în realizarea acestor condiţii morale, care implică timp, sacrificii materiale şi renunţarea la o serie de plăceri. În Occident deşi, sînt destui care au absolvit cursurile reiki, sînt puţini aceia care reuşesc să aplice cu rezultate pozitive metoda reiki.

Continuare în nr. 5 al revistei

O ŞTIINŢĂ A VIITORULUI – PARAPSIHOLOGIA

În jurul nostru şi în jurul planetei există o atmosferă proprie în care bîntuie fluxuri de radiaţie necesitate de organele de simţ. Oamenii de ştiinţă au depus multe eforturi pînă ce au pus la punct o seamă de aparate fizice ultrasensibile cu ajutorul cărora, azi putem stabili existenţa acestor fluxuri nevăzute şi neauzite de ochii şi urechile omului.

Biocimpuri mistice probabil nu există, aşa cum se lasă tentaţi să afirme unii oameni, ci cîmpuri fizice reale ale fiinţelor vii. De aceea şi nu întîmplător – omul este comparat cu un univers viu.

Aşa cum, radiaţiile unor stele îndepărtate la distanţe astronomice de noi, permit aprecierea, proceselor ce se petrec acolo, tot aşa şi radiaţiile proprii omului, pot "descrie" ce se petrece în el fără a-l atinge. Cu alte cuvinte, se obţin cele mai preţioase informaţii de la distanţă cu ajutorul unor aparate ultrasensibile sau cu "receptoarele" extrasenzoriale cu care sînt dotaţi unii oameni.

Mesajele generate de cîmpurile electrice, magnetice, de radiaţiile termice ale organelor interne, de radiaţiile infraroşii ale suprafeţei corpului, de hemiluminişcenţă optică, de semnalele acustice, precum şi modificările compoziţiei chimice ale mediului ambiant în care trăieşte omul, sînt studiate cu atenţie de colective interdisciplinare de oameni de ştiinţă.

Radiaţiile proprii ale unui om fac posibilă detectarea unor imperceptibile afecţiuni ale organismului iar o parte din radiaţiile invizibile cu ochiul liber captate special apar pe ecranul unui display într-un joc multicolor a căror prezenţă, convenţional, indică temperetura în diferite puncte ale organismului. De asemenea fotografierea hărţii radio-termice a creierului arată pe ecranul displayului un tablou complicat al distribuţiei temperaturii acestuia în timpul somnului hipnotic. Pe cadrele filmate, care se schimbă continuu, se văd procesele tainice din cel mai sfînt dintre sfinţii organismului-scoarţa celebrală.

Medicina tradiţională şi fiziologia subapreciază deocamdată posibilităţile acestor metode. În afară de diagnosticarea din timp, cred că se va deschide şi perspectiva colaborării unor aparate sensibile pentru fizioterapie.

O altă situaţie care dă "aripi parapsihologiei" este cea în care calităţile extrasenzoriale – privite din unghiul ştiinţei şi în nici un caz din cel al supranaturalului – se manifestă la diferiţi oameni sub cele mai diverse forme.

Astfel, stabilirea unui diagnostic fără nici o auscultaţie, fără anamneză doar după fotografia unui bărbat pare incredibilă şi totuşi este adevărat. Misticism? Coincidenţă?

În orice trebuie implicată prezenţa biocurenţilor cîmpului magnetic, parapsihologiei, capabile să perceapă cele mai insesizabile fenomene.

Pentru mulţi explicabilul pare inexplicabil întrucît oamenii, inclusiv unii savanţi, apreciază un fenomen sau altul pe baza posibilităţilor proprii ce nu reflectă (şi nici nu pot să reflecte) toate posibilităţile de care dispune omul în genere.

Iar această credinţă în infailibilitatea propriului punct de vedere ne face să batem pasul pe loc.

Deocamdată există rezultate, întîmplări, cazuri concrete, dar care nu sînt elucidate de ştiinţă, întrucît limita cunoaşterii nu a fost atinsă. Cu siguranţă că în viitor ştiinţa va descoperi calea spre adevăr drept pentru care pentru acest domeniu trebuie să existe o conlucrare cu medicina, pentru efectuarea unor experienţe serioase. În acest context e necesară precizarea că tămăduirea nu trebuie să se substituie medicinii.

Întrucît exploatarea funcţionării sistemului nervos central, la om, încă la început, este aproape imperioasă aflarea mecanismului citirii gîndurilor, al sugestionării mirosurilor (în care subiectul după preferinţele sale de miros, constată în urma sugestionării că anumite obiecte: baticuri, poşete, bloc-notes-uri şi altele încep să capete mirosul specific de parfum sau colonie).

INFORMATICO

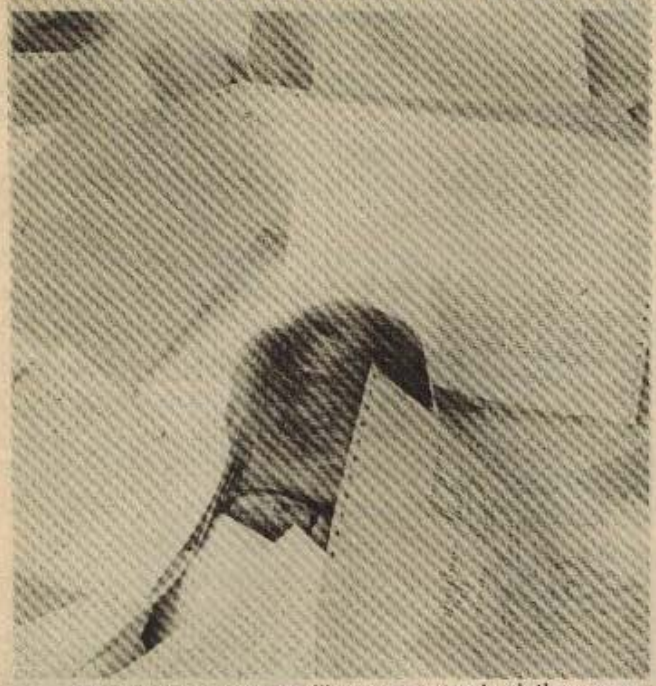

De asemenea cauzabilitatea proceselor intime care la prima vedere crează impresia unor evenimente misterioase, supranaturale, mistice, oferă unor oameni fără a li se afecta integritatea corporală ori să prevadă acţiuni de viitor (prezicere sau clarviziune) sau să comunice la distanţă cu persoane pe care nu le cunosc (telepatia).

Pentru exemplificare este cunoscut cazul doctorului Kaşpirovski Anatoli din URSS care în cei 25 de ani de practică medicală a simţit şi a consultat peste 800.000 de persoane şi a făcut 1600 de demonstraţii cu metodele sale în faţa unui numeros auditoriu. Acest doctor a putut genera şi obţine totodată stări de hipnoză pentru diverşi subiecţi în diferite ipostaze.

Evident, astfel de performanţe extrasenzoriale sînt rezultatul unor asidue şi îndelungate forme de concentrare şi destindere dublate de calităţi native remarcabile. Influienţa psihicului diverşilor săi pacienţi prin metoda sugestionării a permis efectuarea de anestezii la distanţă prin intermediul televiziunii pentru ca aceştia ulterior să fie duşi la diverse intervenţii chirurgicale (extirparea de tumori ale glandelor mamare, operaţii ortopedice complicate ş.a.).

Tot cu ajutorul sugestiei s-au făcut cure de slăbire (tratamente împotriva obezităţii) acţionîndu-se asupra fiecărei persoane într-un anumit fel cunoscut numai de doctorul Kaşpirovski A.

Un alt exemplu este cel al unui inginer care (supus unui experiment făcut de un ziarist) a demonstrat calităţi extrasenzoriale deosebite, uimitoare. Astfel, ziaristul se gîndea (după care scria pe o bucată de hîrtie, fără a comunica cele scrise) la niste scriitori cunoscuţi. În acestă situaţie "cobaiul" stabilea după o perioadă scurtă de timp acolo unde era cazul motivul şi împrejurările morţii poetului sau prozatorului la care se gîndise ziaristul.

De asemenea tot acest om cu calităţi extrasenzoriale putea să stabilească aproape fără greş, după o fotografie, dacă respectiva persoană, victima unui act criminal, mai este sau nu în viaţă.

În prezent se încearcă de către oamenii de ştiinţă prin această biodiagnoză să se afle şi locul celui dispărut.

Aceste cîteva exemple bulversează la ora actuală mintea oamenilor de ştiinţă care vor să stabilească nişte conexiuni între procesele psihice, biologice şi fizice.

Se ştie că organismul uman este un uriaş depozit farmaceutic căruia trebuie doar să ştii să-i găseşti cheia iar creierul este un mecanism extrem de complicat, un adevărat computer biologic, unde se păstrează ca într-o bancă de date, şi informaţii despre starea sănătăţii întregului organism. În momentul decuplării conştiinţei prin diverse metode parapsihologice se produce o relaxare şi creierul începe să acţioneze în direcţia părţilor bolnave.

Creierul uman deţine şi fondul informaţiilor genetice (moştenite) şi al informaţiilor culese pe parcursul existenţei sale de la naştere şi pînă la moarte, compartimentate într-o adevărată "bancă de memorie".

O parte din informaţiile "băncii de memorie" sînt preluate la naŞtere de proprii noştri copii sau transferate altora (copii sau adulţi) printr-un mecanism încă indescifrabil.

CÎND SE PRODUCE MOARTEA ORGANISMULUI, INDIFERENT CUM ŞI DIN CE CAUZE DEJA O MARE PARTE DIN ACEST VOLUM DE INFORMAŢII AL "BĂNCII DE MEMORIE" A APUCAT SĂ PLECE ÎN VIITOR.

De aceea avem uneori senzaţia că vedem anumite lucruri, iocuri sau persoane cunoscute sau auzim şi simţim anumite sunete sau stări pe care le-am trăit undeva, cîndva.

Să fie vorba oare de subtilitatea unor fenomene al căror suport ştiinţific încă nu este descifrabil? Sau pur şi simplu ipoteza ştiinţifică este adevărată? Sau bîjbîiala omului de ştiinţă precum şi limita lui de cunoaştere ajunsă la un anumit prag crează în mintea şi sufletul său pe moment această acceptare, acest unic tîrg al conştiinţei sale cu marele necunoscut numit **PARAPSIHOLOGIA!**

Ing. Gabriel I. Năstase

LUMI PARALELE

CHIVOTUL

EFODUL

și SLAVA

Existența unor lumi paralele ca și a coexistenței timpurilor a început să ne tulbure din ce în ce mai mult, să ne scoată din liniaritatea "normalității" cunoașterii să ne plaseze dincolo de mirajul ferestrelor sistemului solar. Ideea unor astfel de paralelisme într-o ipostază unitară și pluricordă a Universului pare a se lumina tot mai intens nu numai prin datele astronomiei moderne dar și printr-o reluare exhaustivă a citirii textelor biblice a căror veridicitate este subliniată de tot mai multe atestări științifice: orașul portuar Salomon a fost, de pildă, descoperit după indicațiile din Regi 9.26 - 10.22, asirologul Thephile Pinches demonstrează că Biblia are dreptate cînd spune că Baltazar a fost ultimul rege al Babilonului și nu istoria care susținea cîndva că acesta a fost omorît de Mezi și Perși. Cît despre mandilionul din Edessa - giulgiul în care a fost învelit trupul mort al lui Isus - studiat cu analizatorul de imagini al NASA, V - P - 8 acesta confirmă toate datele citate

de Matei 27.29.50.32.,
de Marcu 155.17.20.21.
Ioan 19.2.30.3.34.
de Luca 23.46.23.26 etc, etc.

Iată de ce am considerat interesantă optica doctorului **CRISTIAN NEGUREANU** în articolul de mai jos.

Chivotul și efodul descrise în Vechiul Testament au semnificația unui obiect de cult în cazul primului și a unei componente vestimentare a Marelui Preot în cazul efodului. La o analiză mai atentă a textelor Biblice însă, ele par a releva o destinație mult mai complexă și aproape neverosimilă pentru acele epoci îndepărtate - posibile stații de emisie recepție folosite de conducătorii militari și religioși ai evreilor pentru comunicarea cu Dumnezeu.

În Capitolul 25 din Cartea Exodului, Dumnezeu îi cere lui Moise să construiască chivotul comunicîndu-i și toate datele necesare pentru realizarea acestuia, ce va avea aspectul unei cutii cu o lungime de 114,3 cm, 45,72 cm lățime și o înălțime de 45,72 cm. era din lemn de salcîm, poleit cu aur curat.

În același capitol, în versetul 16 libertatea faptei și a cugetului divin ni se înfățișează în năzuința supremă a comuniunii cu fiii săi pămînteşti: Dumnezeu personal îi înmînează lui Moise o "MARTURIE" pe care îi cere să o pună în chivot unde erau și doi heruvimi de aur care aveau probabil rolul de a capta mesajele transmise.

După construirea chivotului, în același capitol 25, versetele 21-22 sînt scrise următoarele: "Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da.

Acolo Mă voi întîlni cu tine, și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul măturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copii lui Israel".

În Cartea Numeri (tot din Vechiul Testament) capitolul 7: 89 se spune: "Cînd intra Moise în cortul întîlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea glasul care-i vorbea de pe capacul ispășirii care era așezat pe chivotul mărturiei, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu Domnul.

Cartea 1 Samuel Capitolul 3 conține o altă referire prin care se construiește la fel de pur ideea de chivot: "Tînărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli (Marele Preot).

Samuel era culcat în Templul Domnului unde era

chivotul lui Dumnezeu. Atunci Domnul a chemat pe Samuel. El a răspuns: "Iată-mă!".

Şi a alergat la Eli, şi a zis: "Iată-mă. Căci m-ai chemat". Eli a răspuns: "Nu te-am chemat: întoarce-te şi te culcă".

Samuel nu cunoştea posibilitatea de comunicare cu Dumnezeu prin intermediul chivotului. De aceea după ce se duce a doua şi a treia oară la Eli, acesta dîndu-şi seama că Dumnezeu este Cel ce l-a chemat, îi spune: "Du-te de te culcă: şi dacă vei mai fi chemat să spui: "Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă".

Elocvente sînt şi versetele 18,37 din cap. 14 tot din Cartea 1 Samuel în care e descrisă folosirea chivotului într-o campanie militară îndreptată contra Filistenilor de împăratul Saul: "Şi Saul a zis lui Ahia: "Adu încoace chivotul lui Dumnezeu!". Şi Saul a întrebat pe Dumnezeu: "Să mă pogor după Filisteni? şi voi da în mîinile lui Israel?" Dar în clipa aceea nu i-a dat nici un răspuns.

Cartea 2 Samuel Cap. 6 înfăţişează transportarea chivotului precum şi "Pedepsirea" lui Uza care în momentul cînd chivotul se dezechilibrase a întins mîna şi l-a apucat, murind pe loc, chivotul fiind încărcat cu electricitate, asigurîndu-se astfel protecţia lui în cursul campaniilor militare.

EFODUL În capitolele 28 din Cartea Exodului sînt date toate amănuntele referitoare la realizarea veşmintelor Marelui Preot. Astfel, era o mantie, un pieptar, o tunică, un brîu şi efodul care era "din aur, din fir albastru, purpuriu şi cărămiziu, şi de in subţire răsucit". Erau două astfel de bucăţi unite la umăr şi atîrnînd în faţă şi în spate cu o piatră de onix pe fiecare umăr.

Dumnezeu îi porunceşte lui Moise să pună pe acest efod un dispozitiv numit Tumim şi Urim, care, vom vedea, că asemănător chivotului se folosea pentru a afla voia lui Dumnezeu. Tot Marele Preot avea pe cap şi o mitră care în partea dinainte conţinea o placă de aur (Levitic 8 : 7 - 9).

Ne vom folosi în continuare de cîteva exemple referitoare la modul cum era folosit acest dispozitiv aflat pe efod:

Numeri 27 - 21 - "Să se înfăţişeze înaintea preotului Eleazar care să întrebe pentru el judecata lui Urm înaintea Domnului.

1 Samuel 14 : 3 - Ahia, fiul lui Ahitub, fratele lui I-Cabod, fiul lui Fineas, fiul lui Eli, preotul Domnului la Silo, purta efodul.

1 Samuel 23 : 6, 9, 12 - Asistăm la un veritabil dialog al lui David cu Dumnezeu:

Cînd a fugit Abiatar, fiul lui Ahimelec, la David în Cheila, s-a pogorît cu efodul în mînă ... David luînd cunoştinţă de acest plan rău pe care-l punea la cale Saul împotriva lui, a zis preotului Abiatar: "Adu efodul!" Şi David a zis: "Doamne, Dumnezeul lui Israel, robul Tău a aflat că Saul vrea să vină la Cheila ca să nimicească cetatea din pricina mea.

Mă vor da în mîinile lui locuitorii din Cheila? Se vor pogorî Saul aici, cum a aflat robul Tău? Doamne, Dumnezeul lui Israel binevoieşte Şi descoperă lucrul acest robul Tău!". Şi Domnul a răspuns: "Se va pogorî".

David a mai zis: "mă vor da locuitorii din Cheila pe mine şi pe oamenii mei în mîinile lui Saul? Şi Domnul a răspuns: " Te vor da".

1 Samuel 30 : 7 - 8 - El (David) a zis preotului Abiatar, fiul lui Ahimelec : "Abiatar a adus efodul la David.

Şi David a întrebat pe Domnul : "Să urmăresc cartea aceasta? O voi ajunge? Domnul i-a răspuns: "Urmăreşte-o, căci o vei ajunge şi vei izbăvi totul".

Existenţa acestor două obiecte şi utilizarea lor în sensul

prezentat mai sus presupune şi prezenţa unor alte staţii de emisie recepţie situate în vecinătate, eventual pe unele dispozitive de zbor şi bineînţeles prezenţa unor persoane inteligente care să le conducă.

Să nu părăsim răsfrîngerea binefăcătoare a evenimentelor în sublinierea acestor supoziţii pe care nu-i exclus ca viitorul să ni le confirme mult mai concret.

Exod 13 : 21 - După ieşirea din Egipt a evreilor "Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stîlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stîlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua şi noaptea.

Exod 24 : 15 - 17 - "Moise s-a suit pe munte şi norul a acoperit muntele.

Slava Domnului s-a aşezat pe muntele Sinai şi norul l-a acoperit timp de şase zile... Înfăţişarea Slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vîrful muntelui înaintea copiilor lui Israel".

O descriere relevantă a Slavei găsim în Cartea Profetului Ezechiel Cap. 1. La început profetul vedea un nor gros şi un snop de foc care răspîndea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o armă lustruită ce ieşea din mijlocul focului; această apariţie fiind însoţită de un vînt năpraznic de la miază-noapte.

El mai distinge patru făpturi pe care le denumeşte Heruvimi, cu patru aripi, cu patru roţi în mijlocul cărora nişte "cărbuni de foc aprinşi ardeau iar ceva ca nişte făclii umbla încoace şi încolo printre aceste făpturi vii".

Aceste "făpturi" ar putea reprezenta trenul de aterizare şi de decolare a Slavei a cărei descriere însumată în Ezechiel dezvăluie următorul tablou: "Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie, pe acest chip de scaun de domnie se vedea un chip de OM, care şedea pe el. Am mai văzut iarăşi o lucire de aramă lustruită ca nişte foc, înlăuntrul căreia era OMUL ACESTA, şi care strălucea de jur împrejur. Ca înfăţişarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, aşa era şi înfăţişarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea Slavei Domnului. Cînd am văzut-o am căzut cu faţa la pămînt, şi am auzit glasul UNUIA care vorbea (Ezechiel 1 : 26 - 28).

Deci Dumnezeu din Slavă îi vorbeşte astfel lui Ezechiel:

Ezechiel 3 : 11 - 15 - Du-te la prinşii de război, la copiii poporului tău: vorbeşte-le, şi, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: "Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu".

Şi Duhul m-a răpit, şi am auzit înapoia mea dîrdîitul unui mare cutremur de pămînt: Slava Domnului S-A RIDICAT din locul ei.

am auzit şi vîjîitul aripilor făpturilor vii, care se loveau una de alta, uruitul roatelor de lîngă ele, şi dîrdîitul unui mare cutremur de pămînt.

Cînd m-a răpit duhul şi m-a luat mergeam amărît şi mînios, şi mîna Domnului apăsa tare peste mine (probabil forţa antigravitaţională).

Am ajuns la Tel-Aviv la robii de război care locuiau la riul Chebar.

Tot în Cartea lui Ezechiel în Cap. 11 : 22 - 24 există o altă descriere a funcţionării ansamblului SLAVA - HERUVIMI - "După aceea, heruvimii şi-au întins aripile, însoţiţi de roţi, şi slava Domnului Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor, SLAVA Domnului S-A ÎNALŢAT

din mijlocul cetății, și s-a alezat pe muntele de la răsăritul cetății.

Pe mine însă m-a răpit Duhul și m-a dus iarăși în vedenie, prin Duhul lui Dumnezeu, în Haldea, la prinșii de război.

Daniel 9 : 21 - Pe cînd vorbeau, eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în ZBOR IUTE OMUL GAVRIL.

Era deci posibilă și folosirea unor aparate individuale de zbor.

Daniel 10 - 5 - 6 - Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un OM îmbrăcat în haine de in, și încins la mijloc cu un briu de aur din Ufaz.

Trupul lui era ca o piatră dehricolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau ca niște flăcări ca de foc: dar brațele și picioarele semănau ca niște aramă lustruită, și glasul tuna ca vuietul unei mari mul/imi.

Zaharia 5 : 1, 2 - am ridicat din nou ochii, și m-am uitat, și iată că era un SUL DE CARTE care ZBURA ... are o lungime de douăzeci de coți, și o lățime de zece coți.

1 cot = 0,30 m. Deci 6/3 m. Aceasta era probabil dimensiunea aparatului individual de zbor pe care-l folosea "OMUL GAVRILL".

Atrăgătoare dar învelite în taină sînt și două exemple din Noul Testament:

Luca 9 : 30, 31, 34 - 35 - Și iată că stăteau de vorbă cu El (Isus) doi bărbați: erau Moise și Ilie care se arătaseră în Slava, și vorbeau despre sfirșitul Lui, pe care avea să-l aibă la Ierusalim... Pe cînd vorbea el astfel, a venit un NOR și, i-a acoperit cu umbra lui: ucenicii s-au spăimîntat cînd i-au văzut intrînd în nor. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați".

Faptele Apostolilor 1 : 9 - 11 - Înălțarea lui Isus. După ce a spus aceste lucruri, pe cînd se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor...

Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe cînd Se suia El, iată că li s-au arătat DOI BARBAȚI îmbrăcați în alb, și au zis: "Bărbați Galileeni de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care s-a înălțat la cer din mijlocul vostru, VA VENI ÎN ACELAȘI FEL cum L-ați văzut mergînd spre cer.

Cărțile Vechilui și Noului Testament afirmă că scopul lui Dumnezeu este de a instaura PE PĂMÎNT "Împărăția veșnică" pe care o va da Fiului Său, Isus Cristos care va veni pe NORII CERULUI la sfirșitul veacurilor.

Proorocii lui Israel și Ioan în Apocalipsă afirmă că această apariție va avea loc în timpul unui MARE RĂZBOI purtat de mai multe țări contra Israelului. Deci acest război devastator VA FI CURMAT DE Dumnezeu, Fiul Său și îngerii care vor veni cu SLAVA și "NORII" CERULUI.

Ezechiel 39 : 21 - Dumnezeu afirmă: "Îmi voi arăta SLAVA între neamuri: și toate neamurile vor vedea judecățile pe care le voi face, și pedepsele cu care îi va lovi mîna Mea.

Ezechiel 43 : 6 - 7 - Am auzit pe cineva vorbindu-mi din Casă și UN OM stătea lîngă mine. El mi-a zis: "Fiul Omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele, aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel!"

Lăsînd loc unor asemănări între îngeri și eventualii exponenți ai unor civilizații galactice nu cred că facem nimic altceva decît o anticipație a unor viitoare descoperiri științifice. Timpul va decide.

DIN IUBIRE DE DUMNEZEU ȘI OAMENI

Dorința întreprinzătorului este de a aduna, produce, edita și difuza ceea ce este bun, contribuind la sănătatea fizică, morală și spirituală a individului și societății, pentru oprirea și înlăturarea răului, încurajînd și practicînd binele. Editura COGITO nu urmărește îmbogățirea materială a individului, ci a poporului cu bune informații. Beneficiile revistei FRONTIERA PSI vor fi donate ASOCIAȚIEI DE BUNĂ ÎNTRAJUTORARE UMANĂ, urmînd a fi folosite pentru menținerea și dezvoltarea operelor de caritate, în cadrul general cuprins în statutul său.

PARAPSIHOLOGIA

ŞI AUTOCUNOAŞTEREA

Există oameni a căror forţă de gîndire foarte mare le oferă puterea de a vorbi altor semeni prin intermediul spiritului, împărtăşindule preocupările şi dorinţele lor la mari depărtări. Despre aceste calităţi deosebite, paranormale, cunoscute mai mult sub denumirea de fenomene PSI, nu a fost elaborată pînă în prezent o explicaţie ştiinţifică a producerii lor.

Termenul de "paranormal" este asociat fenomenelor ce nu pot fi explicate conform teoriilor despre natură acceptate în prezent, pentru că ele "contrazic una sau mai multe din tezele de bază sau axiomele ştiinţifice mondiale" (James E. Alcock, "Parapsychology. Science or Magic" Pergamon Press, Oxford, 1981.

Parapsihologia studiază fenomenele psihice (PSI) ce se abat sau contravin normalităţii, şi care nu sînt accesibile decît cercetărilor întreprinse de şi asupra unor oameni cu aptitudini paranormale, neobişnuite. J. B. şi J. G. Pratt, într-o lucrare de referinţă în domeniu, aflată la cea de-a patra ediţie într-un interval de 15 ani, apreciau că parapsihologia studiază "interacţiunea subiect-obiect", că fenomenele de care se ocupă această ştiinţă sînt, fără excepţie, fenomene naturale.

Mijloacele electronice de comunicare, de investigaţie, au dat în ultimele trei decenii un mare impuls strategiei alegerii ipotezei de lucru şi a găsirii unei metodologii optime de cercetare inspirate de cele mai multe ori din uriaşul tezaur al NATURII. Delfinul, spre exemplu cel mai apropiat de om pe scara evolutivă, a sugerat cercetătorilor (după mulţi ani de observaţie) construirea ECOLOCATORULUI pentru navigaţia submarinelor, un aparat sofisticat ce reperează obstacolele cu ajutorul ULTRASUNETELOR. DELFINUL SĂRITOR (TURSIOPS TRUNCATUS) al cărui creier de aproximativ 1,700 grame îl depăşeşte pe al omului ce nu prea trece de 1.450 grame. Delfinii au mai multe şi mai complicate circumvoluţiuni decît membrana creierului uman, Ovidius Publius Naso (care a trăit pe la începutul mileniului I) descrie în METAMORFOZELE sale, cum a fost salvat bardul Arion de către un delfin.

Nici Bestiarele medievale nu pun la îndoială însuşirile delfinului de a acţiona conştient, în vederea unui scop. Lucrarea neurologului şi neurofiziologului american dr. John C. Lilly, OMUL ŞI DELFINUL, a făcut o veritabilă senzaţie, spulberînd reprezentările noastre referitoare la scara inteligenţei animalelor. Din adîncurile mărilor s-a ivit acum un concurent cu atît mai de temut cu cît, în mod misterios, fără să se asemene omului, reuşeşte să impună un neobişnuit respect observatorilor împărţiali şi iniţiaţi. Argumentul principal împotriva recunoaşterii intelectului la delfini este capacitatea lor de a emite informaţii, modul lor de comunicare limitat, după cum au constatat BUSNEL şi alţii. Un număr atît de mic de semnale cu greu permite să ne imaginăm existenţa celui de-al doilea sistem de semnalizare. "Inventarierea" lor însă este neîndoielnică, mulţi neurofiziologi de prestigiu, împreună cu specialişti în sunete, au efectuat laborioase, complexe şi ingenioase experimente. Cetaceele din subfamilia DELPHINIDELOR au un diapazon foarte bogat de sunete, de la 300 Hz pînă la maxim 240 KHz, care depăşeşte posibilităţile auzului uman de a le percepe. Lătrăturile, schelălăielile, orăcăiturile etc. din

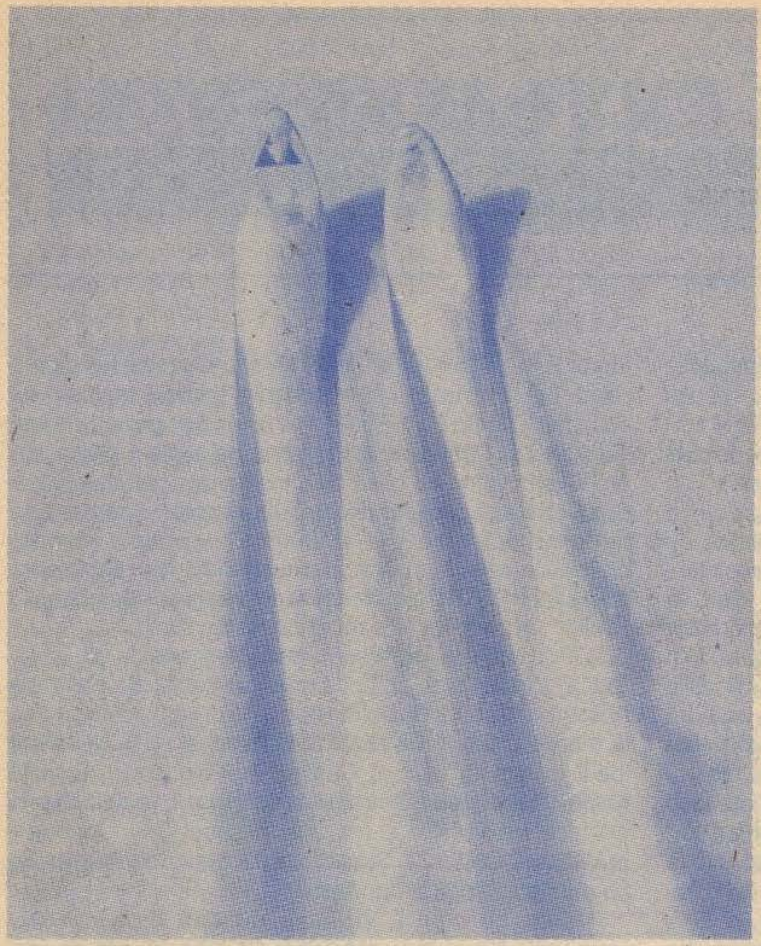

zona "audibilității sînt atribuite emoțiilor", iar "țăcăniturile" ultrasonore necesităților ecologice, sonorului sau "radarului sonor" ce reprezintă cel mai important mijloc de orientare a cetaceelor dințate (Odontoceti) în genere. Subiectul "Delfinul" cercetat azi pe scară întinsă a lămurit multe mistere și a creat permise pentru pregătirea unor observații din ce în ce mai minuțioase asupra OMULUI. Astfel a apărut ECOGRAFUL un aparat mobil ușor de transportat. ECOGRAFIA ca metodă de exploatare clinică modernă se incadrează revoluției tehnico-științifice a ultimului deceniu în care medicina a suferit o reviziune conceptuală și metodologică marcată.

Dotarea laboratoarelor de investigație medicală, în multe țări dezvoltate, cu aparatură ultrasofisticată ce folosește metode imagistice atrăgătoare, dar și costisitoare ca tomograful computerizat sau scannerul cu rezonanță magnetică nucleară a dus la evidențierea acțiunii benefice a indivizilor cu biocîmpuri puternice, paranormali, asupra unor țesuturi bolnave în care numai cîteva ședințe au cunoscut o îmbunătățire a calităților lor biologice. Dacă în URSS frumoasa DJUNA și-a căpătat prin misterioasele sale calități paranormale o binemeritată celebritate, prin vindecări nesperate de nimeni, de cîțiva ani în România cazul MUDAVA reține atenția unor cercetători. În prezent sînt cvasiunanim acceptate doar cîteva rezultate ale investigațiilor de parapsihologie. Rezultatul psihologului H. J. Eysenck admite că persoanele de tip extravertit (orientate spre lumea exterioară, care evită singurătatea, caută inițiativa și își asumă responsabilități sociale, înfruntă riscul, iubesc viața plină de neprevăzut etc.) obțin rezultate mai bune la testele PES (perceptibile extrasenzoriale) decît cele de tip introvertit. Personal, consider că interceptarea rezultatelor experimentelor PSI presupune o serioasă reflecție epistemologică, o examinare atentă a metodologiei utilizate. GRAFOLOGIA, PSIHOFIZIONOMIA, STUDIUL DERMATOLOGLIFELOR (PALMELOR, TĂLPILOR, DEGETELOR DE LA MÎINI ȘI PICIOARE) PSIHANALIZA duc prin corelarea lor, judicioasă și laborioasă (cînd te naști cu o sensibilitate mai aparte decît a celorlalți semeni) la evaluări pshice deosebite ce se răsfring tonifiant asupra modului de viață, iar printr-o imixtiune lungă, la început plină de eșecuri, de sacrificii, de privatizări chiar le proiectează în universul propriului eu. Odată definit acest complicat proces de AUTOCUNOAȘTERE care se poate întinde pe o durată de cîțiva ani sau nu se poate finaliza niciodată, s-ar putea regla și controla stările psiho-fiziologice probabil ca un mecanism de ceas.

Focșăneanu Mihai

TERESTRI și EXTRATERESTRI

față în față

Începînd cu 1985, autoritățile sovietice au liberalizat informațiile asupra domeniului - pînă atunci tabu - al observațiilor de obiecte zburătoare neidentificate. Era și timpul... fenomenul OZN a căpătat, atît în URSS, cît și pe plan social, o amploare atît de mare, încît dezinformarea - de orice gen- a populației poate avea consecințe periculoase... Cele întîmplate la Petrozavodsk, cîndva, cu treisprezece ani în urmă, o demonstrează cu prisosință... Chiar și SUA, care s-au străduit - oficial - decenii în șir, să ascundă marelui public (și chiar majorității cercetătorilor civili) realitatea și importanța fenomenului, au abordat, în ultimii cinci ani, o politică nouă... În prezent, publicațiile nord-americane, aflate mai mult sau mai puțin în legătură cu Complexul Militaro-Industrial al SUA nu mai încearcă să convingă publicul că Adamski a fost un exaltat sau escroc; epoca observatorilor "debili mintali", drogați, aflați în stare de ebrietate în clipele înregistrării fenomenelor, bolnavi de glaucom și de "ducă-se pe pustii" etc. etc. a apus: OZN-urile nu mai sînt automat identificate cu Luna, planeta Venus, bule de gaz - de-baltă, focurile Sf. Elm, avioane secrete, baloane-sondă misterioase și alte asemenea basme de adormit oamenii mari... Acum, și în SUA și în URSS; într-un consens unanim autoritățile, cu toată răspunderea declară că OZN-urile EXISTA! Ne-au vizitat și - mai ales - NE VIZITEAZĂ CONTINUU! Și, de vreo cîțiva ani, din motive pe care, deocamdată nu le înțelegem integral, NE VIZITEAZĂ TOT MAI INSISTENT!... Vă rugăm să ne scuzați că am încercat să dosim adevărul! A fost - bineînțeles - pentru binele popoarelor noastre, al popoarelor Pămîntului!... Nu am vrut să ne stîrnească "discuții neprincipiale" și ... panică ... Și nemulțumiri, firește! Căci, deh, contribuabilii spetiți de contribuții "benevole" la susținerea unor uriașe - și enorm de costisitoare - sisteme defensiv - ofensive, se mai și întreabă, uneori: "la ce bun să mai facem toate aceste eforturi, dacă mult-lăudatele forțe armate ale noastre nu sînt în stare să facă față unor... farfurii zburătoare?!!" Ne place sau nu ne place aceasta este realitatea: nu le putem face față! Bineînțeles, din cînd în cînd, s-au găsit cîțiva "kamikaze", care s-au străduit - cu eroicul inconștienților - să "le facă față" și "să-i someze cu hotărîre" ... Acum, ei - toți - se află, într-o altă dimensiune; din avioanele lor de vînătoare nu au rămas resturi mai mari de-o palmă...

În aceste condiții, înghițind în sec, precum după Philadelphia Experiment și după episcopul Petrozavodsk, autoritățile de resort ale celor două super-puteri s-au hotărît să recunoască, ba chiar să și propage - prin mass-media - adevărul... Nu de alta, dar după cum evoluează lucrurile, n-ar fi exclus ca, în relativ scurtă vreme, să putem relata fidelilor noștri cititori, despre primele aterizări de escadrile OZN în Piața Roșie și pe splendida pajiște din fața Capitoliului. Căci, istoria modernă ne-a oferit cîteva exemple elocvente de ceea ce a însemnat contactul dintre două civilizații profund diferite: acum vorbim pe bază de urme arheologice - și amintiri din cronici - despre civilizațiile aztecă, incașă, pascuană etc. etc. Cît despre succesul NOSTRU într-un scenariu welsian de tip "războiul lumilor", ei bine, nu e cazul să ne facem iluzii...

Prin urmare, cu ideea - mai sănătoasă - că, într-o (bună?... rea...?) zi - în orice caz, inevitabilă zi - civilizația noastră va trebui să iasă (din nou?) "la drumul mare", adică la marele drum al Civilizațiilor Galaxiei și să-și găsească locul în Marele Flux al Cosmosului Gînditor... Această etapă istorică, deloc simplă și ne dureroasă, va debuta prin ceea ce specialiștii - și mai ales nespecialiștii - au numit **MARELE CONTACT**. Și pe care îl socotesc foarte apropiat ca moment istoric prognozabil...

Dar, nu cumva viziunea noastră este - încă - simplistă? Nu cumva **MARELE CONTACT** a avut loc, deja? Nu cumva el **ARE LOC, CONTINUU**, iar noi - orbi, deocamdată, nu realizăm acest adevăr?! Nu cumva abia acum ne apropiem, cu mare dificultate, încă, de înțelegerea acestui adevăr incomod, care spulberă antropocentrismul nostru declarat - sau abil disimulat - la care "ținem cu dinții", dovadă peremtorie a provincialismului nostru spațio-temporal?! Poate că asemenea întîlniri au fost - și sînt - destule în decursul istoriei umane, ca specie și - chiar - ca individ... Poate că El au încercat - și încearcă - mereu să ne atragă atenția, să ne sugereze o cale; o cale spre civilizația minimă necesară **MARELUI CONTACT**... am încercat noi, sincer, să facem efortul de a înțelege **SEMNELE** semenilor noștri (poate mai evoluați, oricum diferiți de noi) întru rațiune? Încercăm, măcar în prezent? Am reușit să stabilim, uneori, fragile contacte? Le-am pierdut, oare? Zeci de întrebări pasionante, chinuitoare... Aparent inutile. De fapt - fundamentale ... De ele sau mai exact - de viteza cu care vom afla răspunderile la aceste întrebări, precum și de calitatea răspunsurilor, va depinde - în bună măsură - viitorul civilizației noastre, ca membru (eventual) al Marii Familii Galactice...

Dar, să ne reîntoarcem la fapte. Iar faptele abundă, în ultima vreme...

Conform unei sinteze publicate, în prilie 1989, de ziarul sovietic "Cudek", (reluate și de revista bulgară "Anteni", din 1.11.1989), încă din 1952, în SUA, a fost înființată Sistemul de culegere de informații referitoare la OZN, iar

principalele baze ale forţelor aeriene ale SUA au primit ordinul de capturare a OZN-urilor. Această informaţie a devenit cunoscută abia după ieşirea ei de sub secret, la 20 aprilie 1977, conform memorandumului INTERPOL.

Una dintre primele avarii ale unui OZN s-a petrecut pe data de 02.07.1947, au departe de oraşul Ranwell, statul New Mexico. În anul 1948, din zona Laredo (statul Texas) a fost evacuat încă un OZN avariat, avînd formă discoidală şi un diametru de 30m. La bordul său a fost găsit corpul pilotului, măsurînd 1,3 m înălţime.

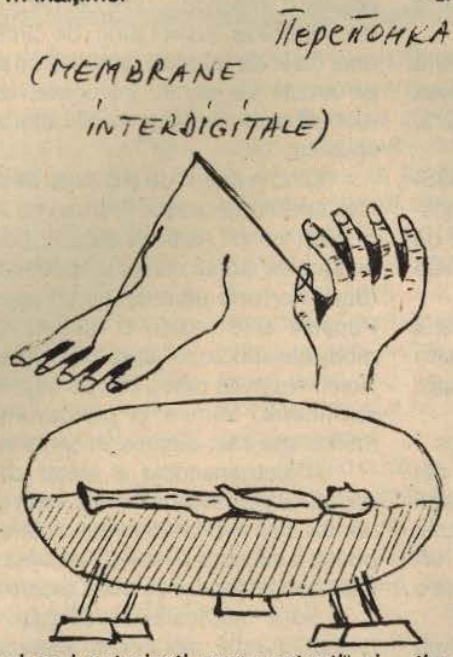

În anul 1966, în zona deşertică a statului Arizona, o subunitate militară aflată la instrucţie a observat un "grup de piloţi" în jurul unui OZN aterizat. În scurta încleştare cu piloţii OZN-ului, unul dintre aceştia a fost prins; el a decedat, mai tîrziu, desigur din vina lui, în urma unei injecţii care i-a fost administrată... Nu este, nici pte departe, singurul exemplu de acţiune.... "inteligentă" şi "paşnică"... cu care "cei mai autorizaţi reprezentanţi" ai pămîntenilor (că doar poartă arme, nu?!... creier ce le mai trebuie?!), îşi manifestă "entuziasmul" debordant la întîlnirea cu semenii (??) noştri întru raţiune din Univers.

Conform mărturiilor unui fost ofiţer al serviciului de informaţii nord- americane, în baza de la Right Patterson se găsesc, în stare de congelare, corpurile a peste treizeci de piloţi de obiecte zburătoare neidentificate. După mărturiile sale, între anii 1966 şi 1968, în statele Ohio, Indiana şi Kentucki au suferit accidente cinci OZN-uri. Navele distruse sau capturate extratereştilor se păstrează în bazele de la Right Patterson, Largley şi Nac Deal. Conform mărturiilor unei foste funcţionare a bazei forţelor aeriene nord-americane de la Right Patterson, catalogul serviciului de înregistrare a materialelor legate de OZN-uri numără peste 1000 de poziţii (OZN-uri întregi, părţi interioare ş.a.m.d.).

Ar fi o eroare să se creadă că Uniunea Sovietică - cu teritoriul său imens - a fost ocolită de şansa de a efectua capturi interesante de rămăşiţe de OZN-uri şi ocupanţii acestora.

În mod paradoxal, una din primele capturi ale sovieticilor s-a datorat Poloniei. Cazul, sumar descris în presa poloneză a epocii, a fost prezentat ceva mai amănunţit, în 1972, în lucrarea scriitorilor Ion Hobana şi Julieta Weverbergh "OZN-uwri în URSS şi ţările Europei răsăritene", apărută în Olanda, în Editura Ankn-Hermes. Unele corecturi la acest caz, au fost publicate, după apariţia ediţiei franceze a lucrării, (1976, Ed. Robert Laffont), în revistele specializate în domeniul investigaţiilor OZN din Franţa. Vom folosi, pentru relatarea cazului, pasaje din ultimele două grupuri de surse de informaţie. Faptele s-au petrecut după cum urmează...

La 21 februarie 1959, docherii din portul polonez Gdansk au trăit o experienţă cu totul neobişnuită. Sub ochii lor în mijlocul acvatoriului portului, s-a prăbuşit - din înalturi - un obiect strălucitor. După descrierile martorilor, locul căderii a putu fi stabilit cu mare precizie. Autorităţile portuare au decis atunci explorarea respectivei zone a acvatoriului cu scafandri, ceea cce s-a dovedit o acţiune destul de dificilă, ţinînd cont de numărul de sloiuri de la suprafaţă. Scufundătorii au intrat în imersiune, anunţînd - curînd - că investigaţiile lor sînt puternic îngreunate de prezenţa unui nor dens de noroi. Cu toate acestea, ei au reuşiti să readucă la suprafaţă o piesă metalică.

Presa locală, care a relatat evenimentul, a afirmat că metalul nu purta nici cea mai mică urmă de rugină. Aceasta ar fi putut însemna că nu era imposibil ca respectiva piesă metalică să fi aparţinut neobişnuitului corp meteoric. Fragmentul metalic a fost examinat, în prealabil, de către Marina poloneză, după care a fost trimis la Universitatea Politehnică locală. Rezultatele celor două examinări nu se cunosc şi - de asemenea - nu se mai ştie nimic despre bucata de metal.

Mai tîrziu - arată scriitorii citaţi - "s-a aflat" că, datorită unor "accidente nefericite", produse în timpul analizelor, cea mai mare parte a fragmentului "a fost pierdută".

"Poveste" care, bineînţeles, a stîrnit zîmbetele multora; unii, mai documentaţi, şi-au adus aminte de o "istorie" similară: cazul mostrei de magneziu, (ce se afirmă că ar fi fost ejectată - în stare fluidă - de un OZN în zbor), "recoltată" la Ubatuba, în Brazilia.

Bineînţeles, nu este nimic "misterios" în această "afacere"... Chiar dacă nu ar fi fost legată de plonjarea în acvatoriu a unui OZN, ci a unei rachete oarecare, indiferent de origine), soarta piesei de metal ar fi fost aceeaşi, din motive lesne de înţeles...

Partea a doua a cazului a fost, însă, mult mai interesantă şi misterioasă...

Cîteva zile după evenimentele de la Gdansk, descris, mai sus, paznicii coastei dintre acest port şi Gdynia au dat, din întîmplare, pe plajă, peste o făptură stranie: o creatură umanoidă, care se tîra, complet epuizată, pe nisip. Fiinţa nu vorbea nici o limbă cunoscută şi era îmbrăcată într-un fel de uniformă; o parte a feţei şi a părului păreau arse. "Intrusul" a fost transbordat la Spitalul Universităţii unde a fost ţinut în izolare şi supus unor examene amănunţite. S-a văzut, destul de repede, că era imposibil ca fiinţa să fie dezbrăcată de ciudata "uniformă", care nu avea nici o parte sau dispozitiv care să-i permită să fie deschisă sau desfăcută. "Uniforma" nu era confecţionată dintr-un

material textil, ci... dintr-un metal care nu a putut să fie tăiat decît cu dispozitive speciale, după unele eforturi.

Medicii au constatat - şi notat - că organele misteriosului "pacient" erau foarte diferite de cele ale oamenilor; sistemul circulator al creaturii era cu totul altfel, nemaiîntîlnit pe Terra de slujitorii lui Aesculap, pînă atunci, iar numărul degetelor de la mîini şi de la picioare nu era normal (în raport cu "normalul" speciei umane terestre).

Creatura a rămas în viaţă pînă în clipa cînd i s-a luat un fel de "brăţară" pe care o purta. Cadavrul a fost trimis în URSS, "pentru examene mai aprofundate".

Ozenologii polonezi au stabilit - imediat - o legătură între enigmaticul corp căzut în acvatoriul portului, piesa metalică recuperată de scafandri şi strania creatură, mesager fără noroc al altor lumi...

Au existat însă capturi uluitoare şi pe teritoriul URSS. O demonstrează conţinutul fulminant - cu totul necunoscut, pînă în prezent, cititorilor români - al unui număr, de la mijlocul anului 1989, al revistei vest-germane "Das Neue Zeitalter".

În seara zilei de 14 iulie 1986, la orele 20, pe cerul Asiei Centrale sovietice, între oraşele Taşkent (Uzbekistan) şi Alma-Ata (Kazahstan) a explodat un obiect zburător neidentificat.

Înainte de a se dezintegra în masivul muntos - aproape inaccesibil - de la graniţa sovieto-chineză, din "mingea de foc" - de culoare roşu aprins - a fost catapultată o "capsulă de salvare" care - puţin mai tîrziu - a executat o aterizare forţată în apropierea oraşului Frunze (în Kirghizia). Carcasa metalică - de formă ovoidală - conţinea o fiinţă umanoidă - un copil! - cu un aspect nemaivăzut.

În urma investigaţiilor efectuate - în cel mai scurt timp - într-un institut de medicină - oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia unanimă, în ceea ce priveşte "captura": nu este vorba de o fiinţă umană! Mai curînd, ar fi vorba de progenitura unor părinţi extratereştri, în orice caz a unor fiinţe ce nu aparţin regimului uman de pe planeta Pămînt.

*

Aterizarea "bebeluşului extraterestru" a provocat o senzaţie fără precedent în cercurile ştiinţifice sovietice. A fost - imediat - constituită o comisie specială pentru studierea fenomenului. Cu toate acestea, dramatica întîmplare de mai sus nu ar fi ajuns niciodată la cunoştinţa publicului occidental dacă un specialist sovietic în rachete - cercetător ştiinţific în cadrul programului cosmic "Saliut-7" - nu şi-ar fi permis o indiscreţie faţă de reporterii canadieni Parsiter şi Gris, de la "naţional Esquirer". Cei doi ziarişti au hotărît, însă, să meargă pînă la capăt în obţinerea de amănunte privind acest fantastic "story". Ei au stabilit foarte curînd că povestea nu era deloc o invenţie, ci se baza pe fapte indiscutabile. Parsiter şi Gris şi-au schimbat, în mod discret, ruta de călătorie "planificată" Moscova-Novosibirsk, îndreptîndu-se spre Frunze. Acolo au reuşit să găsească şi să stea de vorbă cu doi membri ai echipei medicale care investigase fiinţa umanoidă provenită din OZN-ul distrus. Cu condiţia strictă a păstrării tăcerii asupra numelor acestora, ziariştii au obţinut de la un medic şi o soră medicală, (singurii care au avut curajul să le dezvăluie celor doi străini amănuntele tulburătorului caz), informaţiile dorite.

După cum au relatat aceste persoane, demne de toată încrederea, explozia aeriană i-a făcut să se gîndească - mai întîi - la o eventuală prăbuşire de avion. Elicopterele, care s-au ridicat - fără întîrziere - în aer, au trebuit să-şi întrerupă, destul de curînd, acţiunea de căutare: întunericul cobora tot mai repede. Şi totuşi - nici a doua zi nu s-au găsit, nicăieri, resturile vreunei nave cosmice. În schimb, unul din piloţi a găsit - într-un luminiş din pădure un obiect lung, de circa 1 metru, asemănător unui rezervor, care se sprijinea pe patru picioare, montate pe arcuri. La partea inferioară, se putea recunoaşte o rachetă care făcuse posibilă aterizarea lină a mini-navei spaţiale.

Cînd oamenii de ştiinţă au deschis - cu grjă - capsula aterizată lîngă oraşul Frunze, nu le-a venit să-şi creadă ochilor: pe un material elastic, poros, de tipul spumelor polimerice stătea culcat un bebeluş de aproximativ un an (după normele umane), cu un aspect întrucîtva anormal. Pupilele sale radiau o lumină roşie-purpurie, care îşi modifica spectrul - spre marginile pupilei - în albastru-violet. Nu avea deloc păr pe cap; nu avea nici gene, nici sprîncene. Mîinile şi picioarele copilului prezentau membrane inter-digitale, în genul înotătoarelor broaştelor.

Röntgenscopia a arătat că organele interne ale micuţului erau exact aceleaşi ca în cazul oamenilor. Numai undele sale cerebrale tindeau către un ritm alfa dominant; poate, o indicaţie a faptului că fiinţa respectivă "era proiectată" pentru modul de comunicare telepatic.

Sora medicală povesteşte: "Copilul nu închidea niciodată ochii, nici măcar noaptea. Noi îi puteam stabili durata şi profunzimea somnului numai controlîndu-i pulsul şi ritmul respiraţiei. Nu a făcut nici cea mai mică încercare să se tîrască în patru labe sau să meargă. Nu rîdea, nu vorbea şi nu striga; nu scotea nici un sunet prin care să trădeze, fie buna, fie proasta dispoziţie, aşa cum fac, în general, copiii foarte mici. O singură dată au putut să stabilească că era, totuşi, capabil de a avea senzaţii - şi anume atunci cînd au încercat să-i dea să mănînce spanac: "l-a scuipat cît colo".

La începutul existenţei sale în calitate de "cetăţean al Terrei" starea de sănătate a "copilului cosmic" era surprinzător de stabilă. Întrucît, însă, nu era înzestrat cu un sistem imunitar, medicii s-au temut ca pînă şi o simplă răceală ar putea duce la o îmbolnăvire ce i-ar pune în pericol viaţa. Aşa că au fost luate toate măsurile posibile ca să fie protejat de orice infecţie. Cu toate aceste precauţii, copilul s-a îmbolnăvit, la sfîrşitul lui septembrie, de o congestie pulmonară - după o scurtă luptă cu moartea - s-a stins la 3 octombrie 1986...

... Nu ne putem reprima gîndul că avea dreptate preşedintele puternicei organizaţii ICUFON cînd susţinea - în 1989 - că a sosit timpul ca ONU să ia măsurile cele mai hotărîte în vederea instituirii unui control internaţional asupra fenomenului OZN. Nu vedem, însă, cum se va putea realiza, practic, aceasta.

ing. Gabriel Constantinescu

RESPIRAȚIA – SĂNĂTATE SAU BOALĂ ?

Laboratorul pe care autorul expunerii a reușit să-l organizeze în Filiala Academiei de Științe din Siberia, poate fi socotit ca un laborator de fiziologie clinică. Sarcina lui a fost să creeze un complex de aparate, folosind realizările științei și tehnicii moderne, ce ar fi permis obținerea unor informații mai complete privind funcțiile de bază ale organismului omului bolnav și sănătos, ca apoi să le prelucreze pe calculator și să obțină expresiile matematice ale funcțiilor biologice. Cu alte cuvinte, matematizarea fiziologiei în medicină.

Acest lucru a fost întreprins pentru a dovedi în mod obiectiv faptul că metodele de profilactică și tratamentul celor mai răspîndite boli, nu numai că nu previn și nu vindecă bolile ci din contră, duc la agravarea stării bolnavilor.

Întrucît acest lucru afectează cca. 78% din bolnavi, rezultă că pornind de la principii vechi în medicină, se lucrează în sensul contrariu. De aceea nu vă miraţi dacă multe păreri vor trebui întoarse cu 180º.

Noi am avut un mare noroc - cu o singură lovitură "am dărîmat aproximativ 150 de boli: cele mai dese îmbolnăviri ale sistemului nervos, ale plămînilor, vaselor, metabolismului, sistemului gastro-intestinal etc".

S-a constatat că aceste 150 de boli sînt direct sau indirect legate de RESPIRAȚIA PROFUNDĂ. De aceea considerăm că am descoperit o boală - respirația profundă, și considerăm că această boală este "ciuma secolului nostru".

Aproximativ 80% din decesele populației societății contemporane se datorează respirației profunde.

Nu ne trebuiesc decît cîteva minute ca pe un om sănătos sau bolnav să demonstrăm acest adevăr. Am elaborat metode noi de diagnosticare, tratament și profilactica bolilor vasculare, pulmonare și a sistemului nervos, veți vedea că tot ce facem noi acum cu bolnavii este exact invers cu ce ar trebui să fie făcut în ceea ce privește regimul alimentar, de tratament și chiar în ceea ce privește poziția bolnavului în pat. La această reorientare radicală este natural să întîmpinăm o rezistență foarte mare, mai ales din partea medicilor. Însă acest lucru nu ne sperie, întrucît dovedim imediat că adevărul este de partea noastră.

Dacă o criză de hipertensiune nu poate fi ameliorată timp de săptămîni de zile, noi o ameliorăm în 5 minute. Dacă dureri precordiale nu pot fi ameliorate timp de o lună, noi le remediem în cîteva minute. Pneumonia cronică, care la copii ține cîteodată 10-15 ani, noi o vindecăm prin reducerea respirației într-un an sau jumătate de an. Petele de colesterol, excrescențele tumorale de pe picioare la bolnavii de scleroză, care înainte se îndepărtau chirurgical iar ele creșteau din nou, după metoda noastră se resorb în 2-3 săptămîni. Regresul sclerozei este dovedit de noi în mod indiscutabil.

De la ce a pornit totul?

În anul 1952 eu am avut tensiunea arterială 22/12, dureri de cap, insomnii, dureri în zona inimii etc. Întrucît în acea perioadă eu m-am ocupat de hipertensiunea-esențială, eu am calculat durata aproximativă a vieții mele - 1 pînă la 1/2 mai scurtă decît cea considerată mormală. Și bineînțeles, aș fi murit acum 15-17 ani în urmă, dacă nu-mi venea în cap ideea privind rolul bioxidului de carbon (CO_2) în organism, în procesul respirației. Și am început să experimentez. Am respirat mai intens, adînc, cu pieptul plin: ca rezultat apăreau amețeli, ca o strîngere a capului la tîmple, tahicardie, slăbiciune. Cînd frînam respirația - după cîteva minute îmi reveneam din nou. Respiram adînc - din nou mă simțeam mai rău.

În noaptea de la 9 spre 10 septembrie 1952 a fost descoperită teoria, cu care vă fac acum cunoștință și care m-a salvat pe mine și încă mii de oameni, pentru care deja cca. 200 medici timp de 2-4 săptămîni au făcut specializare în laboratorul nostru și acum ei tratează bolnavii după anumită metodă. Numai conform statisticii oficiale la 1 ian. 1967 au fost vindecați complet bolnavii de astm, de hipertensiune și stenoză mitrală. Mai mult, noi nu numai că oprim evoluția bolii, ci din bolnavi incurabili facem oameni cu rezistență mai mărită, decît oamenii care îi înconjoară, adică îi aducem la starea de suprarezistență a yoghinilor. Capacitatea lor de mobilizare, rezistența crescută împotriva acțiunilor din afară - căldură mare, frig, foame, infecții etc., aceste secrete ale yoghinilor se descifrează pe această cale de tratament. Toate aceste forme de rezistență și stabilitate le obținem la bolnavii foarte avansați, printr-un antrenament de cîteva luni, necesar de a trece de la respirația adîncă la cea normală, și chiar la cea superficială.

Am stabilit o regulă generală: cu cît respirația este mai profundă, cu atît mai bolnav este omul. Cu cît mai superficială este respirația, cu atît mai sănătos este el, rezistent, și cu viața mai lungă. În această situație rolul conducător îl are bioxidul de carbon. Chiar el face acest lucru. Dacă organismul nu-l are, el piere, cu cît mai mult CO_2 este în organism, cu atît organismul este mai sănătos. Acum cîteva cuvinte despre teorie nu înainte de a ne înțelege în ceea ce privește

terminologia. Noi vorbim despre respiraţia externă. RESPIRAŢIA EXTERNĂ este o funcţie a doi parametri - frecvenţa respiraţiei, adică numărul de cicluri respiratorii pe minut (inspiraţia şi expiraţia =un ciclu= o respiraţie) şi volumul respirator (volumul inspiraţiei = volumul expiraţiei, în medie). Volumul respirator este cunoscut ca profunzimea respiraţiei. Noi trebuie să renunţăm la termeni ca "respiraţia corectă" - aceasta este o expresie incultă. Trebuie să vorbim despre "respiraţia normală", "temperatura corpului normală", "tensiunea normală". Problema constă în faptul că propagandiştii respiraţiei profunde sub numele de "respiraţie corectă" înţeleg respiraţia profundă. Iată o situaţie dusă pînă la absurd. Cînd inspiraţia şi respectiv expiraţia sînt peste norma (mai mult decît este necesar organismului) aceasta este respiraţia profundă. Propagandiştii respiraţiei profunde mai fac o confuzie între respiraţia completă a yoghilor cu respiraţia profundă. Acei care nu-i cunosc bine consideră, că yoghinii respiră tot timpul profund. Aceasta este o greşeală foarte mare. Inspiraţia, deşi decurge cu absorbţie mare a aerului, se desfăşoară extrem de încet, cu reţinerea respiraţiei la inspiraţieşi şi expiraţie. Iar dacă să măsoară conţinutul CO2 în organism, atunci se constată că ventilaţia plăminilor se reduce, iar cantitatea de CO2 creşte. Din punct de vedere al fiziologiei, această respiraţie completă a yoghinilor acţionează analog respiraţiei superficiale, adică respiraţiei reduse sub medie.

Cum trebuie înţeles acest lucru?

Gimnastica hindusă se traduce prin reţinerea respiraţiei. Indiferent cum ar controla yoghinul respiraţia sa, scopul lui final este: a reţine, a reduce, a opri. Iată scopul final al efortului său. Dacă Dv. urmăriţi cu atenţie exercitiile pe care le face A. N. Zubkov, singurul yoghin cu diplomă în URSS, atunci observaţi că obţine în final reducerea respiraţiei; fixarea reţinerii pe inspiraţie nu este atît de importantă. Să analizăm nu cum acţionează asupra organismului respiraţia profundă ci cea superficială pentru că respiraţia normală pur şi simplu menţine starea normală a organismului, iar respiraţia profundă accentuează boala.

Ca o regulă generală, toţi cei care au înţeles sensul celor prezentate imediat îl verifică în practică. Ei îşi măsoară respiraţia proprie şi a cunoscuţilor săi: cu cît respiraţia este mai profundă cu atît mai gravă este boala.

Cîteva cuvinte despre începutul, despre bazele vieţii noastre. Viaţa pe pămînt a apărut cu 3-4 miliarde de ani în urmă. Atunci atmosfera pe pămînt conţinea numai CO2, iar oxigen pe pămînt nu era deloc. Şi chiar atunci pe pămînt a apărut viaţa. Toate fiinţele vii, celulele vii s-au construit din CO2 şi aer, aşa cum ele se construiesc şi acum. Singura sursă de viaţă pe pămînt este CO2. Cu el se hrănesc plantele, folosind energia solară pentru biosinteză. Cu plante se hrănesc animalele iar noi cu plante şi animale, deci şi noi sîntem indirect produsele aerului şi a CO2, construite cu ajutorul energiei solare. Metabolismul s-a desfăşurat miliarde de ani în atmosfera unde conţinutul de CO_2 a fost foarte ridicat, cum este acum pe planeta Venus, planetă mai tînără decît Pămîntul. Acolo CO_2 este peste 90%, iar O_2 numai 2%. Mai tîrziu, cînd au apărut planetele, acestea împreună cu algele au devorat aproape tot CO_2, au pierit şi ne-au creat zăcămintele de cărbune. Acum în atmosfera noastră O2 este peste 20%, iar CO2 numai 0,03%. Şi dacă acestea 0,03% vor dispare planetele nu vor avea hrană. Ele pier şi piere tot ce este viu pe pămînt. Planta amplasată sub un vas de sticlă fără CO2 piere imediat.

Importanţa CO2 pentru organismul nostru este confirmată de embriologie. Ultimele date ne spun că ne aflăm 9 luni în pîntecele matern în condiţii aparent insuportabile, sîngele nostru a avut O2 de 3-4 ori mai puţin decît acum, iar CO2 - de două mai mult. Şi rezultă că tocmai aceste condiţii insuportabile sînt necesare pentru crearea omului. Organismul matern crează conditii care au fost cu miliarde de ani în urmă. Acum cercetările precise demonstrează că celulele creierului nostru, ale inimii, ale rinichilor au nevoie în medie de 7% CO2 şi 2% O2, iar aerul conţine CO2 de 230 ori mai puţin şi O2 de 10 ori mai mult. Deci aerul pentru noi a devenit otrăvitor şi mai ales pentru noi născuţi, care nu sînt încă obişnuiţi cu el. Nu trebuie să ne mirăm de înţelepciunea populară care obligă pe părinţi să înfaşe pe noii născuţi, iar în Orient mîinile şi toracele noilor născuţi se legau de o scîndurică. Şi pe noi bunicii ne înfăşau foarte strîns şi încetul cu încetul ne obişnuiau cu mediul aerian toxic. În schimb ce face medicina noastră contemporană? Unui nou născut imediat i se face "mînuţe-picioruţe" adică respiraţia profundă şi îl duc într-o cameră unde este 100% O2. Oxigenul şi aşa a crescut de 3 ori cînd copilul a făcut primele 3 respiraţii profunde, iar medicii îi sporesc O2 încă de 20 ori. Şi cînd aceasta a

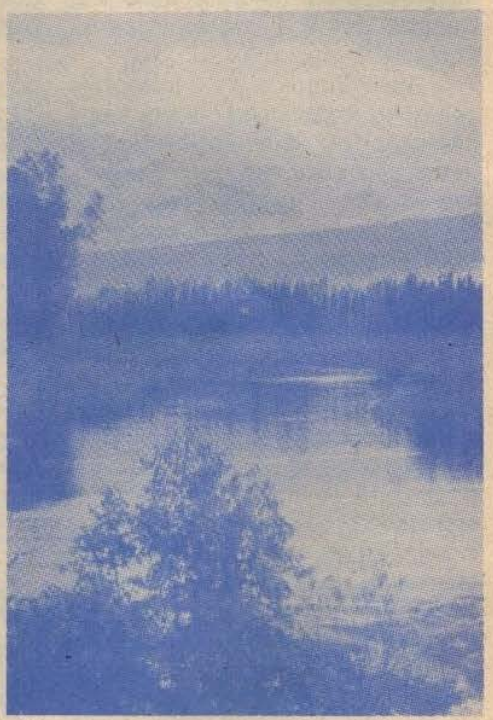

devenit la modă, copii noi născuţi au început să orbească, 2-3 zile şi copilul orb. Americanii au făcut o experienţă cu şobolani. Cînd au fost expuşi la oxigen - orbeau. Au deschis fundul de ochi - scleroza subită a vaselor ochiului. Este clar, celulele noastre nu au avut contact cu conxcentraţia atît de mare de oxigen. Maximum 21% – chiar şi aceasta este otravă. Iată ce

facem noi cu omul începînd din ziua lui de naştere.

Acum ne este clar, ce este CO_2 - acesta este produsul cel mai valoros pe pămînt, singurul izvor de viaţă, de sănătate, înţelepciune, vitalitate, frumuseţe etc. Cînd omul învaţă să păstreze în el CO_2, capacitatea lui intelectuală creşte brusc. La elevi creşte capacitatea de învăţare şi scade indisciplina, fapt ce demonstrează scăderea excitabilităţii sistemului nervos. Copiii cu respiraţia profundă se aseamănă cu maimuţele, ei nu pot să se stăpînească. Undeva în cărţile de yoga am citit: maimuţele de aceasta

sînt aşa de neastîmpărate, pentru că ei au respiraţia deasă şi profundă. După cum vedeţi, yoghinii leagă sistemul nervos de respiraţie. Creşte esenţial şi rezistenţa fizică a omului, şi chiar în vîrstă înaintată.

Cîndva eu am fost pasionat de sistemul yoga. Eu nu l-am înţeles corect l-am înţeles astfel încît am îmvăţat să respir profund, m-am îmbolnăvit de hipertonie respiratorie şi puţin a lipsit aă mor. Mulţi din ţara noastră înţeleg pe yoghini incorect. De ce este aşa? Este pentru că s-a creat o convingere fermă că trebuie să respirăm mai prófund, mai mult, mai puternic. De aceea cînd omul citeşte în instrucţiune "respiră mai puţin" el crede că aceasta este o greşală şi începe să respire mai profund.

Dar ce este prana pe care yoghini o caută de mii de ani? Noi credem că am găsit-o: este bioxidul de carbon! L-ai acumulat -rezultă vioiciune şi sănătate, l-ai pierdut rezultă - moarte. Aceasta rezultă din cercetările noastre ştiinţifice.

Yoghinii au o sumedenie de exerciţii care duc la reducerea respiraţiei: se ridică ochii în sus şi imediat se reduce respiraţia. Se umflă buze (su) - din nou se reduce respiraţia. Dacă se răsucesc articulaţile la mîini şi la picioare - acest lucru provoacă durere, ca rezultat se taie respiraţia. Poziţia şarpe - acelaşi lucru. Majoritatea exerciţilor, pe care le fac yoghinii, metodele lor, înfometarea şi renunţarea la hrana cu proteine - toate acestea duc la reducerea respiraţiei. Eu am spus că noi am învăţat să vindecăm 150 de maladii. Nu este chiar aşa. Noi am descoperit o singură maladie - respiraţia profundă. Această maladie are 150 de simptome. Numai din necunoaşterea acestei cauze le considerăm ca boli separate, de aceea nu le înţelegem şi le tratăm greşit.

Metoda noastră de renunţare la respiraţia profundă tratează numai o singură boală - respiraţia profundă - şi nimic mai mult. Însă această boală reprezintă 90% din toate bolile.

Din datele obţinute din Marea Enciclopedie medicală aerul din atmosferă pe care-l inhalăm conţine următoarele componente: azot şi gaze inerte (argon, heliu) - 79,04% - 20,93%; CO_2 - 0,03% şi în plus o cantitate variabilă de vapori de apă. În alveolele pulmonare aerul normal conţine: CO_2 - 6,6%; O_2 -13,5% - 15%.

Reţinerea respiraţiei se observă la ridicarea greutăţilor, lupte etc. La înotători - în timpul scufundării, la aplecarea capului în jos.

Muşchii netezi intră în componenţa organelor interne - intestine, stomac, vezica biliară, vaselor de singe, sistemul respirator, splina sistemului urinar etc. Se spune că trebuie să fie un echilibru între CO_2 şi O_2. Nu este adevărat! Aceste gaze au în comun numai canalul de circulaţie. Ele nu sînt deloc interdependente. CO_2 reglează metabolismul iar O_2 se utilizează pentru arderea substanţelor organice. De aceea să gîndim că ne trebuie mult O_2 şi puţin CO_2 este absurd. CO_2 este izvorul vieţii, în timp ce O2 este numai energetic. Este posibil ca în acea perioadă cînd au apărut celulele şi au început să se mişte a apărut şi respiraţia cu oxigen. Însă celulele au nevoie doar de 2% de oxigen. Aceasta este cantitatea de O2 în celulele rinichilor, creierului. De aceea la nivelul mării noi ne aflăm în mediu hipertonic - prea mult oxigen.

În prezent ca rezultat al unei vaste cercetări ştiinţifice şi a experimentelor este bine cunoscută acţiunea oxigenului. Dacă cu oxigenul curat încep să respire şoareci, atunci ei mor după 10-12 zile. Multe experienţe au fost făcute cu oameni. Sînt afectaţi plămînii şi începe congestia pulmonară, iar noi tratăm congestia pulmonară cu oxigen. Dacă şoarecii sînt amplasaţi în mediu cu exces de oxigen sub presiune, ei mor după 40 de minute. În schimb, în prezent la Moscova şi Kiev se construiesc saloane speciale care să trateze pe bolnavi cu oxigen sub presiune. Aceasta este o nouă dovadă de dispreţ pentru descoperirile ştiinţei. Iată ce nenorocire poate rezulta din necunoaştere. Acum pare explicabil fenomenul prezenţei oamenilor foarte bătrîni în zonele montane decît la şes, acolo este mai puţin oxigen. Acest fapt este indiscutabil, şi incontestabil.

Este evident că pentru organismul nostru nivelul optim de oxigen este între 10% şi 14%, ceea ce ar corespunde aproximativ nivelului de 3-4 mii de metri deasupra mării. Mai mult, în aceste zone sînt mai puţini bolnavi de stenocardie, schizofrenie, astmă, infarct. Dacă aceşti bolnavi sînt aduşi la înălţime (aceste experienţe sînt multiple) ei se simt mult mai bine. Aerul cu conţinutul mai mic de O_2 pentru noi este mult mai potrivit.

va urma

INTERVIU CU LUDMILA LA BUCUREŞTI

Aşadar un nou senzitiv în reflectoarele ştiinţei.

Celebritatea Ludmilei Gherasimova depăşeşte de mult hotarele Kievului, unde s-a născut sau ale Ucrainei. Dotată cu energie de o natură necunoscută (putere miraculoasă, radiaţie cosmică) ea vede şi cu ajutorul degetelor, diagnostichează în felul acesta starea sănătăţii pacienţilor şi îi vindecă. S-a oprit pentru cîteva zile în Bucureşti unde a organizat trei şedinţe publice de psihoterapie.

Reporter: Cînd aţi constatat prima dată că posedaţi calităţi ieşite din comun şi care nouă celorlalţi oameni ne lipsesc?

L.G.: Am învăţat de la bunica să iubesc oamenii şi să-i ajut. Dînsa mi-a transmis învăţătura populară contra deochiului, sperieturii, contra vrăjilor de orice fel şi descîntecelor care îi leagă pe oameni cu felurite neputinţe. Eram 11 nepoţi. Bunica mea a murit la 110 ani şi înainte de moarte m-a chemat să-mi spună că am fost aleasă să-i continui munca. Duc mai departe cuvîntul lui Dumnezeu şi încerc să alin suferinţele semenilor. Mi-a prezis că voi căpăta un har deosebit în acest sens în timpul unui somn de 40 zile şi 40 nopţi, sfătuindu-mă să îi avertizez dinainte pe ai mei cu privire la ce urmează să mi se întîmple, pentru a nu crede că am murit şi să mă îngroape. Sau, a adăugat dînsa, că voi fi furată în cer. Multe spune omul la bătrîneţe, mi-am zis şi nu am destăinuit nimic nimănui. Atunci aveam vîrsta de 21 ani. Anul trecut, în cinci iunie, întindeam rufele pe balcon, (locuim la etajul trei) în timpul nopţii cînd am fost luată la bordul unei farfurii zburătoare. Căzînd scaunul pe care şezusem, familia s-a trezit şi cele două fiice ale mele au început să mă caute plîngînd. Corpul navei era dintr-un material translucid privit din exterior şi complet transparent, privit din interior. Încăperea era de circa 2x2 metri pătraţi şi acolo un bărbat în costum de cosmonaut împreună cu o femeie în alb, a cărei piele era de culoare verde, mi-au vorbit în ruseşte spunîndu-mi că nu trebuie să mă sperii. Mi-au dat să beau apă şi de acum, au zis, voi putea vindeca şi eu bolnavii cu apă. Mi s-au arătat oraşele din Ucraina unde să merg pentru vindecări şi numai după aceea să ies în afara graniţelor.

La întrebarea mea dacă va mai fi nevoie de cele 40 zile şi nopţi de somn, mi s-a răspuns că acestea au devenit acum inutile. Familia a fost fericită la întoarcerea mea. Absenţa dura de cîteva ore.

Reporter: Care este prima dvs. vindecare?

L.G.: În cadrul unei întîlniri la Oceakov unde se aflau oameni suferinzi din Odesa, Nikolaev, etc. Între timp am constatat că pot vindeca şi boli de inimă, epilepsia, sterilitatea, piatra la rinichi, psoriazisul, precum şi redarea vederii.

Reporter: Care a fost cea mai importantă, cea mai spectaculoasă vindecare efectuată de dvs. ?

L.G.: La a cincea şedinţă de tratament, o bătrînă de 73 ani şi care nu mai vedea de 7 ani, a strigat: "Oameni buni, văd! Aşa voi vedea mereu? "

După alte douăzeci de şedinţe, un soldat venit de pe frontul din Afganistan cu temperatură de 37.1-37.2 căruia medicii nu au reuşit să-i stabilească diagnosticul şi care nu se putea ridica din pat, s-a vindecat putînd merge pe picioarele lui ca oricare dintre noi.

Un alt tînăr, după prima şedinţă a constatat că poate citi cu degetele. Acelaşi lucru îl poate face una din fiicele mele, aici fiind vorba de o transmitere ereditară a energiei despre care am vorbit mai sus.

Reporter: Ce recomandaţi oamenilor în general şi cititorilor noştri în particular?

L.G.: Tuturor le doresc pace sufletească şi le amintesc să nu uite că răul produce rău, că cel ce provoacă lacrimi va purta el însuşi, mai devreme sau mai tîrziu lacrimi poate mai multe decît cele pe care le-a provocat. În special vă sfătuiesc să nu blestemaţi. Mai ales blestemele părinţilor circulă prin univers pînă ce se împlinesc fie şi pînă la a şaptea generaţie.

ŞtefanDumbravă

INTERVIU CU LUDMILA LA BUCUREȘTI

MIHAI GEORGESCU

Tehnician electromecanic, specialist în mecanică fină. Preocupări în domeniul fenomenelor de transfer bioenergetic (autora câtorva dispozitive de detecție); cercetări în teren a unor zone cu particularități bioterapeutice.

În primul rînd, trebuie adus un omagiu tuturor oamenilor, care printr-un har lăsat de Dumnezeu, sau printr-unul moștenit de la părinți, caută toată viața să facă bine semenilor lor, lîngă care trăiesc și care de multe ori sînt la antipozi față de cei buni și curați.

Un asemenea om am întîlnit vineri 3 05 1991 în sala Muzeului de Istorie a Municipiului București și l-am revăzut sîmbătă în aula Facultății de Medicină din București, la o demonstrație de vindecare și alinare a multor suferințe omenești. Dar despre acest lucru probabil vor scrie alți cercetători în domeniul parapsihologiei.

De curînd intrat în rîndul celor care caută să descifreze și să cerceteze energiile omenești și nu numai pe acestea, mă îndreptam spre locul de întîlnire unde avea să se desfășoare ședința săptămînală a Asociației de Cercetări Psihotronice din România, dornic să-mi aduc micul aport prin cîteva comunicări și cu o noutate în domeniu. În ultimul moment am aflat că toți membrii asociației, sînt plecați la întîlnirea cu D-na Ludmila Gh.

Deci cu un proiect de invenție în buzunar am ajuns să-l pot verifica pe viu (în teren), datorită energiilor degajate din mîinile Ludmilei.

Am rămas surprins cînd scoțînd la iveală detectorul de cîmp radiestezic am constatat că funcționează perfect și indică emisia de energie de la distanță de peste 4 m.

Detectorul este puțin deosebit față de celelalte în formă de Y sau L care se țin între degete. Detectorul Giorgio, după numele subsemnatului are o formă specială, la care am ajuns prin mai multe încercări și măsurători pe teren.

El se compune din două părți distincte:

1) -miner cu lagăr mecanic.

2) -indicator cu cap activ.

Importante sînt, după pă-rerea mea, lagărul care exercită o frecare constantă, asupra elementului mobil și capul activ argintat care poate fi schimbat în caz de nevoie. Nu voi da detalii tehnice prea multe, publicația avînd o circulație foarte largă și fiind prea puțin timp la dispoziție pentru a întocmi o documentație adecvată.

Probabil că în luna Mai (sfîrșitul lunii) îl voi prezenta la Simpozionul de Comunicări ce va avea loc la Casa de Cultură a Studenților.

Detectorul v-a fi depus pentru omologare în două variante care vor fi prezentate la amintitul simpozion.

Surprinzător în cazul testării în sală cu ocazia demonstrației Doamnei Ludmila **detectorul s-a dat peste cap**, *cînd Domnia sa a trecut la doi metri pe lîngă mine, la acest test fiind și alți martori oculari.*

Sentimentele alese si respectul sincer pe care le purtăm tuturor cititorilor nostri ne îndeamnă să multumim încă o dată celor ce ne-au scris si ne-au contactat telefonic.

Consiliul Director al ASOCIATIEI PENTRU INTRAJUTORARE UMANĂ a hotărît mărirea numărului de membri cotizanti.

Taxa de înscriere rămîne de 1.000 de lei.

Pentru informatii suplimentare, adresati-vă domnului Gheorghe Vlad, strada Lucretiu Pătrăscanu nr. 3, ap. 212, sector 3, Bucuresti.

PROGRAM

I-ul Simpozion de Psihotronică, Bucureşti 17-19 mai 1991 " Psi - 91"

Secţiunea I-a : "Concepte şi modele în Psihotronică "

Vineri 17 mai, orele 9,00 - 13,00

1. Dr. Eugen Celan: "Parapsihologie şi Psihotronică"
2. Ing. Alex. Timosenko: "Din istoricul cercetărilor în Parapsihologie şi Psihotronică; evoluţia unor concepte."
3. Dr. Const. Neacşu: "Conceptul "Om-Sistem integrat" în Psihotronică"
4. Dr. Marioara Godeanu: "Informaţie şi comunicare în sisteme vii şi nevii"
5. Dr. Viorel Soran: "Condiţiile umanizării şi Psihotronica"
6. Ing. Alexandra Manuiko: "Direcţii actuale în cercetarea fenomenelor paranormale (din programul Conferinţei Unionale de cercetări psihotronice din URSS, 1990)
7. Ing. Gabriel Constantinescu: "Asupra posibilităţilor de transfer a unor concepte, teorii şi modele din domeniile matematicii şi fizicii în domeniul psihotronicii"
8. Oana Popa: "Pro şi contra parapsihologie"
9. Adrian Niculescu: "Unda info-electromagnetică"
10. Ing. Simion Moraru: "Condiţii de intrare în rezonanţă"
11. Ing. Barbu Ene: "Reflecţii asupra conceptului de "centru".
12. Ing. Romulus Cheveresan: "Parapsihologia ca ştiinţă; aspecte controversate " (pe marginea celei de-a 33-a Conferinţe a Asociaţiei Americane de Parapsihologie, Maryland -1990)

Secţiunea a II-a "Bioritmică şi Astrologie"

Vineri 17 mai, orele 15,00 - 18,00

1. Dr. Irina Predeanu: "Istoric şi perspective ale cercetărilor de bioritmică şi astrologie"
2. Dr. Petre Papacostea: "Interacţiuni plante-animale-plante"
3. Adrian Niculescu: "Metoda de calcul şi interpretare a bioritmurilor"
4. Prof. Cristian Ciobanu, prof. Roxana Alexandrescu: "Astrologia în sprijinul educaţiei"
5. Dr. Irina Predeanu: "Zodiile şi calendarul creştin"
6. Ing. Marie-Angie Petrescu: "Varianta numerologică de prognoză individuală"
7. Ing. Alex. Timosenko: "Concepţii de bază şi aspecte etice în întocmirea astrogramelor"

Masa rotundă: "Probleme epistemologice ale cercetării în psihotronică"

Duminică 19 mai, orele 10,00 - 12,00

Participă ca invitaţi:

Prof. dr. Mihai Golu, prof. dr. Ion Mînzatu, prof. dr. Victor Sahleanu, prof. dr. Paul Constantinescu, acad. Ştefan Milcu, acad. David Davidescu, ing. Octavian Juncu, dr. Andrei Dorobanţu, fiz. Ion Mamulaş, ing. Gabriel Constantinescu, prof. dr. Vasile Morariu, prof. Mircea Dumitrescu.

Din partea ARCePs:

Dr. Nicolae Constantinescu, dr. Eugen Celan, dr. Constantin Neacşu, dr. Marioara Godeanu, dr. Irina predeanu, ing. Alex. Timosenko, av. Alex. Voinescu, prof. Dionisie Darau, ing. Ilie Iliescu, ing. Grigore Panaitescu, ing. Mircea Popovici, ing. Alexandra Manuiko, prof. Renate Goeckler-Timosenko, ing. Romulus Cheveresan, prof. dr. Rodica Mitrofan.

Secţiunea a III-a: "Bioenergie, radiestezie; alte aplicaţii practice ale psihotronicii"

Sîmbătă 18 mai, orele 9,00 - 12,00

î. CLC-ing. Claudian Dumitru: "Interacţiuni ale infor-energiilor pe Pămînt"

2. Biol. Elena Văcărescu: "Aplicaţii radiestezice în pedologie"

3. Ing. Gabriel Constantinescu: "Asupra posibilelor aplicaţii practice ale psihotronicii în sec. XXI"

4. Nineta Crainici: "Transfer de energie şi echilibru cu ajutorul sunetelor de joasă frecvenţă"

5. Adrian Niculescu: "Obiectivarea unor procese bioenergetice în terapiile "Rei-KI" şi "QI-Gong"

6. Ing. Alexandra Manuiko: "Masaj energetic şi b

Sîmbăta 18 mai, orele 15,00 - 18,00

7. Adrian Niculescu: "Ipoteze privind emisia de bioenergie în scop terapeutic"

8. Nineta Crainici: "Testări neuro-psihice cu reacţii multiple bio-pendulare"

9. Oana Popa: "Experiment şi probabilitate în permanenţa vieţii"

10.Prof. dr. Vasile Morariu: "Reacţii cutanate în fenomenele de transfer bioenergetic"

11.Prof. dr. Vasile Morariu: "Percepţia extrasenzorială a culorilor"

12.Psih. Mircea Dumitru: "Experimente şi determinări bioenergetice efectuate la Academia R.P.Chineze"

13.Mihai Georgescu: "Asupra unor investigaţii radiestezice în teren"

14.Ing. Mircea Popovici, ing. Alex. Timosenko" Alegerea unor traductori specifici pentru experimente în psihotroniă"

15.Acad. David Davidescu, ing. Gabriel Constantinescu, ing. Alex. Timosenko, dr. Loran K. Skaw (Iowa,SUA): "Un experiment în sera cu antene tip Lakhovsky"

DICTIONAR

Hipnoza reprezintă o stare a organismului indusă de către altă persoană, prin care se conferă un comportament deosebit, precum apariția unui ansamblu de trăsături asemănătoare somnului ucu posibilitatea de a fi influențat prin comenzi verbale și amnezia față de evenimentele petrecute în cursul acestei stări. Caracteristicile stării hipnotice, descrise azi, se bazează pe observațiile făcute de peste 100 de ani de investigații clinice și experimentale. Fenomenul hipnozei, privit ca o stare modificată de conștiință, include cîteva caracteristici, precum: - scăderea funcției de planificare, redistribuirea atenției, reducerea capacității de orientare asupra realității și acceptarea distorsiunilor, creșterea sugestibilității, accentuarea comportamentului "jucat", apariția amneziei post-hipnotice și trăirea hipnotică.

După unii autori există o relație directă între puterea de sugestie a hipnotizatorului și gradul de sugestibilitate al subiectului. Hipnoza se poate realiza individual sau în masă, în raport de puterea hipnotizatorului. Trăirea hipnotică depinde și de atitudinea pe care subiectul o are față de reprezentările pe care și le-a făcut față de acest fenomen, precum și de raporturile existente între el și hipnotizator. O seamă de autori au relevat dependența reacțiilor hipnotice și a simțămintelor înregistrate în cursul hipnozei, de influențe de ordin socio-cultural. Se încearcă astăzi o ierarhizare a aspectelor experimentale cu scopul folosirii lor ca elemente de sprijin în determinarea profunzimii cu care este trăită hipnoza indusă.

La realizarea stării de hipnoză contribuie o serie de operații ce se desfășoară între hipnotizator și subiect (sugestie verbală, fixarea privirii în timp mai îndelungat asupra unui punct strălucitor etc.). Controlul stării hipnotice rămîne la dispoziția hipnotizatorului, aspectul inițial și revenirea realizîndu-se volițional de către acesta.

Estimarea nivelului de profunzime al hipnozei se obține astăzi după criteriul somnolenței. Sînt acceptate trei stadii: somnolența, somnul ușor (stadiul hipotaxic) și somnul profund (stadiul somnambulic).

Există și alte scale de măsurare a susceptibilității hipnotice, evaluarea cu ajutorul lor părînd a fi un fenomen relativ stabil. Dintre factorii care influențează receptivitatea hipnotică cei motivaționali sau atitudinali au un rol deosebit.

S-a constatat că există o relație destul de strînsă între hipnotizabilitate și capacitatea imaginativă a subiectului (Hilgard). Hipnoza, este cunoscută de mult timp și studiată de adevărate școli (Herodot, Messmer, Braid, Charcot, Puysegur, Faria, Geley, Osty, Chertoy).

În privința mecanismelor care asigură realizarea hipnozei se acceptă participarea în mod necesar a celor două componente ale psihicului uman: conștientă și inconștientă. E de presupus că în momentul realizării stării de hipnoză se instalează o preponderență a funcționării componentei inconștiente cu posibilitatea de influențare decizională (Geley, Le Prince, Charcot, Osty). Această modificare a raportului funcțional "normal" între cele două componente se înfăptuește pe cale volițională de către hipnotizator.

PREMONITIUNE

Termenul de "premoniție" (prae - înainte, monitus - sfat, prevestire) reprezintă capacitatea unor subiecți umani sau animali de a sesiza desfășurarea unor fapte anterior realizării lor în practică. Spre deosebire de "monițiune" care reprezintă cunoașterea evenimentelor concomitentă cu desfășurarea lor, dar în alt punct din spațiu, premonițiunea a stat la baza "calităților" de "prevestire", "prezicere", "profeție", "precogniție" etc. definite în decursul timpurilor.

Datorită efectului psihologic asupra omului, premoniţiunea a constituit un capitol mai deosebit în cadrul fenomenelor "curioase" cuprinse în domeniul parapsihologiei, mai ales că această realitate a fost sesizată şi chiar cultivată încă din antichitate prin cunoscutele oracole greceşti, sibilele romane etc.

În raport cu subiectul la care se referă evenimentele premoniţionate, acestea se pot desfăşura sub două forme:

a. autopremoniţiunile sau premoniţiunile directe, aşa numitele "presimţiri" sau "presentimente" cînd evenimentele se referă la persoana proprie;

b. premoniţiunile indirecte, atunci cînd evenimentele aparţin altei persoane.

Ca modalitate de realizare fenomenul de premoniţie, poate avea loc:

a. în stare de veghe fiziologică cu grade diferite de tonus psyihosenzorial (care cuprinde şi starea de "transă" şi "reverie");

b. în stare de somn în diferite grade de profunzime (premoniţiune onirică -aşa zisele "vise profetice" sau "premoniţionale").

Se consideră că realizarea fenomenului premoniţional indirect necesită participarea unor subiecţi cu caracteristici psihofiziologice deosebite ("senzitivi" sau "metagnomi" "clarvizuali"), fie în stare de veghe sau în condiţii de somn (premoniţiunile onirice sau premoniţiunile utilitare), în timp ce în cazul premoniţiunilor directe avem de a face frecvent cu subiecţi "normali", în premoniţiunile onirice. Din datele de literatură ale domeniului rezultă că, statistic, evenimentele nefaste ocupă cel mai mare loc în cadrul premoniţiunilor.

Din punct de vedere al realizării premoniţionale prin vis se pot defini mai multe modalităţi:

- visul premonitor pragmatic în care evenimentele realizate în cadrul procesului premoniţional au o desfăşurare ulterioară identică;

- visul premonitor simbolic, în care evenimentele realizate prin acest proces îmbracă o formă simbolică (de echivalenţă). Interpretarea evenimentelor (simbolizate sub diferite forme în procesul premoniţional) a căpătat în decursul timpului şi la diferite popoare structuri "tradiţionale" care au intrat în uzanţa folclorică, într-o manieră quasi-universală.

Este interesant de remarcat că la realizarea fenomenului premoniţional în stare de veghe fiziologică se utilizează un suport material între subiect şi consultant. Sînt cunoscute astfel procedee ca: chiromanţia (utilizarea simbolizării liniilor palmare), cartomanţia (utilizarea sem

nelor din cărţile de joc), utilizarea simbolizării semnelor în ceaşca de cafea, în organe interne ale animalelor, în globuri de cristal strălucitor etc.

Preocuparea explicării raţionale a fenomenului a oferit istoriceşte apariţia a diferite teorii sau sisteme de explicare. Astfel sînt cunoscute: teoria fatalistă (susţinută într-o perioadă istorică şi de concepţia determinist-mecanicistă), teoria animistă (teoria psihismului universal sau a inconştientului colectiv, H.Bergson vezi cuvîntul "inconştient"), sau teoria "eternului prezent" (teoria coexistenţei timpurilor) A. Eddington, J. Jeans. În lumina concepţiilor fizicii moderne, tendinţa de explicare a acestui fenomen a fost inclusă chiar în cuprinsul electrodinamicii clasice (teoria potenţialelor avansate), teoriei relativităţii restrînse sau generale: Einstein, Minkovski) şi în cadrul termodinamicii statistice moderne. Acest ultim punct de vedere, acceptat de către un număr tot mai mare de fizicieni, se bazează pe conţinutul nou al noţiunilor de simultaneitate şi cauzalitate în desfăşurarea fenomenelor fizice. A fost necesară şi utilizarea conceptelor de univers multidimensional (a patra dimensiune) care ar explica posibilitatea premoniţională intuitivă a inconştientului uman, cu posibilităţi de explorare a trecutului cît şi a viitorului relative la un individ orientat în timp şi spaţiu ("clişeele akashice", "conştiinţa cosmică").

POSTA REDACTIEI

Stoian Virgil, Bucureşti, Întrebarea Dvs. si-au pus-o aproape toţi marii oameni pe care istoria medicinii i-a incrustat în paginile ei. Ce este durerea? De ce leul trebuie să trăiască ucigînd cu sălbăticie girafa. De ce lupul îşi împlineşte "destinul" pămîntesc provocînd cumplite dureri şi moartea nevinovatului mieluşel? Interogaţia ar putea include tot regnul animal. Răspunsul ştiinţei este deocamdată periferic neconcludent. În medicină de pildă se spune că durerea e un semnal de alarmă, ipoteză cu totul incertă cîtă vreme organe vitale precum plămînii nu dor oricît de adînc ar fi făcută rana în ţesuturile lor. Există alte organe vitale indolore sau mai puţin dureroase cum sînt viscerele a căror sensibilitate se menţine sub pragul conştiinţei pînă ce afecţiunea nu atinge seroasa parietală a teritoriului somatic: ecotrop sau pînă ce survin spasme ori colici viscerale. În acelaşi timp însă particularităţile vegetative ale durerii prin excitaţii intense difuzate în sistemul nervos pot primejdui viaţa pînă la exitus adică moarte în termenii mai puţini profesionali. Durerea nu este numai o percepţie ci şi un fenomen concret, o parte componentă a sistemului nervos sau cum o numeşte O.Foerster SISTEMUL DURERII. Cu alte cuvinte această neplăcută şi jenantă senzaţie este atît un act fizic cît şi o "trăire psihică". Ea poate fi asociată cu alte senzaţii dezagreabile aşa numitele "disestezii". Intensitatea durerii a fost măsurată fie prin doloeometrul profesorilor Wolf şi Hary din New York bazat pe o lampă producătoare de stimuli fierbinţi fie prin presiune sau stimuli electrici. Pentru limpezirea semantică a unor termeni precizăm că în scop pur didactic sistemul nervos central a fost denumit sistem somatic al vieţii de relaţie iar viscerele au primit numele de sistem vegetativ sau al vieţii vegetative (Pfuhl 1959). Fie că este iradiată, fulgurantă, lancinantă sau cu conţinut de arsură ori înţepătură pulsatoare durerea are şi un caracter teleologic, de finalitate naturală. E de neuitat superbul principiu al şcolii din Kos "DIVINUM EST OPUS SEDARE DOLOREM" - lucrarea de alinare a durerii este dumnezeiască. Manifestare tipologică a durerii este foarte diversă de la "afazia durerii" (Boyd), algoataraxie (Fanconi), hiperalgezii, hiperalgosensibilitate, algofilie, algopatie, etc. pînă la categoriile temperamentale ciclotimi - hiposensibili, schizotimi cu sensibilitate dureroasă exagerată şi pînă la tipul "tetanic" căruia i-a aparţinut Mucius Scevola (care şi-a ars braţul pentru ca în loc să-l omoare pe Persena l-a omorît .....)şi tipul "patic" care se lamentează, plînge se vaită etc.etc. În viziunea lui Fervers Freud nu putea lucra bine cînd se simţea perfect sănătos. Pentru Kant durerea a fost mereu un imbold spre activitate, pentru Condillac a fost o stare primitivă unei senzaţii în vreme ce pentru Descartes o concentrare a cunoaşterii unei dezordini, Aristotel a catalogat-o ca fiind contrastul plăcerii o luptă pentru restabilirea unui echilibru homostatistic pierdut şi stres stare de tensiune nervoasă sau sistolă vegetativă au botezat-o F. Hoff şi Hans Selye). La rîndul lor biofizica şi biochimia durerii ne sugerează ideea că această senzaţie este mediată de agenţi chimici interni în care stimularea nicivă determină eliminarea unor substanţe biochimice din grupul histaminei, serotoninei, bradichininei, kallidinei şi a altor polipeptide. Se mai ştie de asemeni că deplasarea ionilor de K accentuează excitabilitatea iar cea a ionilor de Ca o diminuează.

Aceste au fost considerate de ordin medical asupra durerii, D-le Stoian. Întrebarea Dvs. implică însă şi alte domenii printre care psihotronica, metafizica şi morala creştină. Mai întîi ne tulbură relaţia dintre moarte şi viaţă intermediată de durere. De cele mai multe ori sfîrşitul vieţii e precedat de suferinţă fizică şi psihică, de dureri nu rareori paroxistice. Mai bizar este faptul însăşi viaţa unor fiinţe de pe terra îşi manifestă dăinuirea numai după ce provoacă durerea şi moartea altora. Întreaga existenţialitate a fiarelor păduri nu e altceva decît un colorar al suferinţei şi al morţii unora dintre semenele lor. De ce oare vraja vieţii se datoreşte atrocităţii. De ce lupta pentru viaţă în cadrul anumitor specii are o trenă atît de bogată de sălbăticie? Versurile lui Fundoianu "În casa de tăcere şi urzici/ Plină cu somn de bufniţi cîrne, cu ochi mici". ne sugerează cumva acest univers sumbru. Această altă taină pe care nu ne-o putem explica decît prin meditaţie. Nu ne vin la îndemînă argumente mai sugestive decît cele biblice. Oprindu-ne asupra faptului că în nici una din numeroasele vindecări făcute de Mîntuitorul Isus conducîle acestuia au fost de-a dreptul stereotipe axate pe o singură idee şi anume "iertate sînt păcatele tale" şi nici odată nu a spus vindecată e boala ta. ne putem îngădui aprecierea că durerea are un rol natural. Ea ne implantează în spaţiul obligaţiilor morale faţă de echilibrul şi armonia universală. Ne reiterează datoria primordială faţă de principiul binelui şi ne aminteşte sancţiunile divine ale păcatelor noastre. Exemplul vieţii păduriior ar trebui să fie identificare cu fiinţa noastră morală,cu îndatoririle dintre noi faţă de finalitatea, faţă de rolul cu care venim pe pămînt. În urîtenia acestui tinut al durerii, în acest aparent paradox al iubirii şi urii credem că trebuie să întrezărim intenţionabilitatea Creatorului de a nu face să deschidem în permanenţă ochii atît spre ceea ce întemeiază binele şi frumosul cît şi spre tărîmul răului. Numai serbînd bucuria frumosului înţelegem rostul urîteniei, ne apropiem de aprinderile şi strigătele vieţii de cauzele şi de relaţia dintre ele. Fără îndoială că sotirologia, ştiinţa ce se ocupă de actul iertării păcatelor ne oferă mai multe posibilităţi de a şterge pîcla ce întunecă înţelesul global al NECESITĂŢII DURERII. La rîndul ei psihotronica îndată ce ne va da mai multe date despre modificările bioenergiei în momente de durere, despre culorile aurei în perioade şi poate cînd unii clarvăzători se vor apropia de cauzele durerii, această ştiinţă va umfla şi mai mult catalogul înaintării cunoaşterii umane în acest sens.

Stimată redacţie "FRONTIERA PSI",

Am citit cu interes şi bucurie primele numere ale publicaţiei dvs., şi aş vrea să motivez aceste sentimente.

Vidul de informaţii din acest domeniu a generat sute de articole de cele mai diverse tipuri, care au căutat să exploateze curiozitatea publicului şi dorinţa lui de a afla cîte ceva din misterele vieţii. Majoritatea lor au atins aspecte de divertisment, ce nu contribuie cu nimic la introducerea în paranormal. Articolele mai serioase au fost simple traduceri din autori străini, mod foarte comod de abordare a psihotronicii, întrucît nu reprezintă nici un fel de responsabilitate din partea traducătorului, eventualele întrebări neputînd fi puse direct autorului.

Revista dvs. opreşte în sfîrşit acest mod neserios, introducînd cititorul într-un mediu ştiinţific, în care oameni de ştiinţă îşi prezintă cercetările, rezultate şi intuiţiile, conturînd un cadru serios, trecînd psihotronica de la divertisment la cercetarea ştiinţifică.

Trebuie înţeles un lucru care a fost bine intuit în definiţia dată de dicţionarul de neologisme editura Academici 1978, care se referea la acei "subiecţi senzitivi". Domeniul paranormalului poate fi cercetat cu un "aparat" care să facă parte din universul acestor fenomene, care să fie capabil să adune informaţiile necesare stabilirii unor teorii de bază. Acest aparat de cercetare este tocmai energia noastră, care produce

acea sensibilitate aducătoare de date la nivel de senzaţie.

Omul este alcătuit dintr-o multitudine de energii, de diverse vibraţii, cu acţiuni în medii diferite, influienţîndu-se şi generîndu-se reciproc. Energia de care am pomenit mai sus este alcătuită din grupul de energii de vibraţie medie, producătoarele tuturor fenomenelor paranormale pe care le studiem.

Transformarea propriei energii într-un instrument de cercetare, necesită mai multe etape.

În primul rînd contientizarea ei şi înţelegerea nivelului calitativ la care se află, o energie mai vibrantă putînd culege date mai subtile, care să ducă la înţelesuri mai profunde ale domeniului cercetat. Urmează apoi partea cea mai grea.

Cei care cercetează fenomenele psihotronice au înţeles că energiile care le produc se supun unor legi ce depăşesc percepţia tridimensională, supunîndu-se unui univers cu alte dimensiuni pe care l-aş numi univers "n" dimensional. Creierul care lucrează ca un computer, este programat să funcţioneze în sistemul tridimensional. Ne lovim astfel de o mare dificultate atunci cînd dorim să trecem informaţiile culese de energia noastră din universul "n" dimensional în programul tridimensional cu care este înzestrat organul conştientului nostru. Este destul de dificilă dar nu imposibilă, construirea unui "program" pe care să-l implantăm în creierul-computer, capabil să traducă într-un mod acceptabil informaţiile culese de senzaţie. Din acest moment antrenamentul devine din ce în ce mai pasionant, tainele lumii începe să se arate încet, trecînd de la intuiţe la o stare de senzaţie vizuală a elementelor din "n" dimensional, prin perfecţionarea continuă a programului cerebral.

Partea interesantă este că încăpăţînatul nostru creier se opune tuturor informaţiilor ce nu intră în înţelegerea sa declarîndu-se stăpînul absolut al omului, înţelegîndu-şi adevăratul rol, trecînd în postura de subordonat, lasă adevăratei fiinţe energetice rolul de control şi decizie, moment foarte important, făcînd parte din însuşi scopul existenţei noastre pămînteşti.

În ţara noastră, mulţi oameni din cele mai diverse categorii sociale, au reuşit să înţeleagă şi aă pătrundă în cunoaştere cu propria lor energie. Aceşti oameni vorbesc puţin despre perceptiile lor, temîndu-se să nu stimească dezaprobări ironice, citind pe nerăsuflate tot ce apare despre psihotronică, fiind capabili să îmbogăţească cele citite cu propria lor cunoaştere.

De aceea revista dvs. poate să constituie un început, un loc care să adune toată această bogăţie naţională, ducînd ştiinţa spirituală acolo unde a fost ea într-un trecut foarte îndepărtat al ţării noastre: la cel mai înalt nivel. Rog pe cei care răspund la poşta redacţiei să cumpănească bine răspunsurile date, pentru a nu frîna curajul celor care vor lua legătura cu revista în viitor.

Majoritatea cercetărilor în domeniul energetic încearcă să definească natura energiei umane. Aş sugera doar o simplă conştientizare a ei, trecîndu-se apoi de la energia ca obiect de studiu la energie ca mijloc de cercetarea celorlalte fenomene, aşa cum fac orientalii care nu pun mare preţ pe dovedirea existenţei ei, lucrînd pur şi simplu cu ea, obţinînd rezultate remarcabile.

Numeroasele domenii la care aşteptaţi colaboratori au de fapt un punct comun, fiind produse de energia noastră, diferenţierile apărînd la interpretarea valului de senzaţii-informaţie, adică la prelucrarea datelor culese.

Consideraţiile propuse, nu reprezintă o sinteză a unor materiale citite, ci aspecte ale experienţelor proprii, activitatea mea fiind intensă în acest domeniu.

Dacă unele rezultate legate de temele propuse pot reprezenta un interes pentru cei ce studiază domeniul psihotronicii, sînt gata să răspund cu plăcere oricăror întrebări.

Cu stimă,
SILVIU GEORGESCU
Bucureşti, CP 61-100

MIRON DUMITRESCU, IAŞI;COSTIN DRAGNEA,BUCUREŞTI; STEFAN CAMATARU, BUCUREŞTI;VADUVA MARIN,IAŞI; ne--ati "indus" o acuta dorinta de a va raspunde personal STELIAN GHEORGHE,BUCUR MIOARA, COSMA VIRGIL,ARTIN VASILESCU,BUCURESTI. Raspunsul nostru este afirmativ. In cadrul primului simpozion de psihotronica din tara noastra vor avea loc demonstratii practice simbata 18 mai 1991,orele17.30.

Cei care doresc să intre în posesia unor exemplare din numerele anterioare ale revistei " FRONTIERA PSI " se pot adresa redacţiei prin poştă pe adresa:

REVISTA " FRONTIERA PSI ", BUCUREŞTI, căsuţa poştală nr. 66 - 23, oficiul poştal 66, BUCUREŞTI. Expedierea se face cu ramburs, cu plata la primirea exemplarelor dorite.

Pentru informaţii suplimentare apelaţi la telefon 46.46.31.

preţ: 25 lei